

DRUŽINSKI TEDNIK

Leto X.

V Ljubljani, 3. novembra 1938.

Štev. 44.

Med pravico in krivico ni
srede.

SLOVENSKI PREGOVOR

»DRUŽINSKI TEDNIK« izhaja vsak četrtek. Uredništvo in uprava v Ljubljani, Gregorčičeva ul. 27/III. Telefon št. 13-32. Poštni predal št. 345. Račun Poštne hranilnice v Ljubljani št. 15.393. — NAROČNINA: za 1/4 leta 20 din, 1/2 leta 40 din, 1/1 leta 80 din. V Italiji na leto 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki 2 1/2 dolarja. Naročnino je treba plačati vnaprej. ROKOPISOV ne vračamo, nefrankiranih dopisov ne sprejemamo, za odgovore je priložiti za 3 dinarje znamk. — CENA OGLASOV: med besedilom stane vsaka enostopna petinast vrstica ali njen prestop (višina 3 milimetre in širina 55 milimetrov) din 7.—. Med oglasi stane vsaka petinast vrstica din 4'50.—. — Notica: — vsaka beseda din 2'—, Mali oglasi: vsaka beseda din 0'50.—. Oglasi davek povsod še posebej. Pri večkratnem naročilu primeren popust.

Danes:

Zdravnik mi je zapisal dieto...

(Gl. str. 5)

FRANCIJA, KAJ ZDAJ?

Francoski zunanji minister Bonnet

V Ljubljani, 2. novembra.

Kadar govorimo o britanski zunanji politiki, mislimo v zadnjem času na Chamberlaina, nikdar na Halifaxa. Kadar govorimo o francoski zunanji politiki, mislimo na Daladierja, ne na Bonnetta. Kajti v Monakovo sta šla Chamberlain in Daladier, ne Halifax in Bonnet. Toda medtem ko igra Halifax res le podrejeno vlogo nasproti Chamberlainu, je na francoskem rajši narobe: politika Monakovega in češkoslovaške kapitulacije je v prvi vrsti Bonnetovo delo, ne Daladierjevo.

Ce hočemo torej natančneje spoznati nagibe, ki so Francijo pripeljali v Monakovo in od ondod v njeno pravkaršno zunanjo politiko, si moramo nekoliko pobliže ogledati njenega sedanjega zunanjega ministra. Pri tem nam prav dobro služi študija, ki jo je napisal Ivo Ducháček, pariški dopisnik neke praške revije. Iz te študije povzemamo:

Bonnetova politična mladost

Pravijo, da igra v življenju francoskih politikov posebno veliko vlogo njihov rojstni kraj. Bonnet se je rodil julija 1889. v bogati Dordoni, v mestecu Bazillacu blizu Périgueuxa. Ta kraj slovi za eno izmed trdnjav francoskih radikalnih socialistov; Bonnetov oče je imel prav dobre zveze z vodilnimi radikalnimi politikmi, a vrhu tega se je mladi Bonnet poročil s hčerjo radikalnega prvaka Camilla Pelletana in se tako priženil v tako imenovano »republikansko plemstvo«; to se pravi, prišel je v krog družin, katerih moški člani so že po tradiciji poklicani, igrati vlogo v političnem življenju svoje domovine, a če se že ne morejo ponasati z »modro krvjo«, se vsaj lahko sklicujejo na njen moderni na-

domestek: na članstvo v radikalni stranki.

Kot Dordonjec je Bonnet že po naravi bonvivan, t. j. ljubi življenje in njegove dobrine. Spartanskega ni na njem nič; po tem se torej zelo vidno razlikuje od današnjih vodilnih politikov z drugega brega Rena. Njegova prvotna želja je bila, da se posveti profesorskemu poklicu, pozneje je pa rajši stopil v državno službo. Z 20-letitvijo so se mu nato odprla vrata v »republikansko plemstvo« in v politiko.

Politik in finančnik

V politiko je Bonnet prišel kot radikalno-socialistični poslanec Périgueuxa. Ta stranka se imenuje »socialistično« samo zato, da se loči od desnice, »radikalno« pa samo zaradi svoje zgodovine. Pribiti velja, da je Bonnet že od vsega začetka zastopal v njej najreakcionarnejše krilo. Znano je, da spada sedanjí francoski zunanji minister med tiste — še nedavno prav redke — radikale, ki niso nikdar glasovali za ljudsko fronto.

V začetku se je Bonnet udeleževal v raznih finančnih odborih. Leta 1932. je zastopal Francijo na mednarodni gospodarski konferenci v Stresu; poznalci so takrat videli v njem zagovornika koristi francoskega velekapitala. Minister je bil v več vladah, skoraj vselej v gospodarskih resorih: pod Painlevéjem leta 1925., pod Herriotom 1926., pod Chautempsom 1930., pod Boncourm 1933. V letih 1933. in 1934. je bil v Chautempsovi in Daladierjevi vladi finančni minister; takrat je bil Bonnet edini član vlade, ki ni mogel dokazati, da se ni nikdar sestal s Stavijskim, ker se je še preveč ljudi spominjalo, da so ga nekoč videli na večerji z njim. Toda to ni bila ovira, da ne bi bil postal minister za trgovino v Lavalovi (1935.) in Sarrautovi vladi (1936.). Šele prihod ljudske fronte ga je odrinil na stranski tir: Blum ga je poslal za poslanika v Washington, da mu ne bi doma delal prehudih preglavic, a ko je moral Blum odstopiti, ga je njegov naslednik Chautemps poklical l. 1937. iz Amerike, da spravi v red zavožene francoske finance.

Bonnetova ambicija

Toda finance Bonnetu niso bile glavno; njegov cilj je bil višji. Od vstopa v Chautempsovo vlado pa vse do monakovske konference je stremil naprej, kvišku — tja gor do fotelja ministrskega predsednika. Povsod je hotel imeti besedo, zato ga tudi kariatristi tako radi rišejo, kako v vse mogoče stvari vtika svoj nos. A njegov nos ni nos normalnih razsežnosti; zlobni socialisti so Bonnetu zato pogljiivo krstili na ime »Beau nez« (Lepo-

Z zasedanja marsejskega kongresa francoske radikalnosocialistične stranke: Predsednik vlade Edouard Daladier sredi med svojimi ministrskimi in strankarskimi tovariši

nosec; Bonnet, izg. boné; beau nez, izg. bo né).

Svojo ambicijo je letos v januarju tudi odkrito pokazal, ko je zahteval od predsednika republike mandat za sestavo vlade. Mandat je dobil, a vlade ni mogel sestaviti, ker so mu socialisti kot eksponiranemu zastopniku velekapitala odrekli podporo. Kmalu potem je pa vsaj delno uspel: postal je zunanji minister v Daladierjevi vladi.

Zastopnik francoske reakcije

V zunanjem ministertvu je imel Bonnet pokazati svoje sposobnosti tudi na mednarodnem področju — tem bolj, ker so ravno francoski finančniki v družbi z londonsko City držali francosko politiko v šahu že od dobe razvrednotenja franka in z njim nastale francoske finančne krize. Kot zunanji minister je bil Bonnet v stalnih stikih z bivšim ministrskim predsednikom Flandinom in s senatorjem Cailauxom, posebno pa s Fernandom Brinonom, lastnikom borznega časopisa »Information«, eksponentom banke Lazard, ki ima v Nemčiji velika gospodarska posojila. Vloga Fernanda Brinona pri poznejših dogodkih danes še ni docela jasna; omeniti pa kaže, da je mož hkrati tudi predsednik Nemško-francoskega odbora, pomembne in denarno močne organizacije, ki zastopa v notranji politiki reakcionarno smer, v zunanji politiki stremi pa za spravo med Francijo in Nemčijo za ceno Srednje Evrope in izločitve Rusije iz evropske politike.

Tako je Bonnet postal nosilec politike tistih londonskih in pariških krogov, ki jim je glavni cilj, da se po vsaki ceni prepreči vojna z Nemčijo in da Rusija po nobeni ceni ne stopi na tla Srednje Evrope. V smislu te politike je moral 21. februarja t. l. odstopiti Anthony Eden, pičlih dvajset dni nato pa še Yvon Delbos (10. marca), Bonnetov prednik na Orsayem nabrežju. Na njuno mesto sta prišla Halifax in Bonnet kot zaupnika finančne skupine London-Pariz.

V zahodni Evropi govore, da sta Halifax in Bonnet prišla na svoji mestu prav zato, ker se je za konec leta 1938. pričakovala ureditev srednjeevropskega problema. Bonnet je bil tisti, ki se mu je posrečilo prepričati njegove tovariše v vladi, ki niso marali pristati na to, kar je grozilo in kar je na koncu res prišlo — Bonnet jih je prepričal, da »to nič ni«. V času največje bojevitosti francoske javnosti je bil Bonnet tisti, ki je dal poklicati k sebi ugledne socialiste-pacifiste (zastopnike učiteljstva in poštinskih uradnikov) in jim prigovarjal, naj pobujajo francosko javnost in naj ji obrazložijo vse strahote in jalovost vojne zaradi peščice sudetskih Nemcev. Ko je Daladier po godesberskem ultimatu zahteval energičnejšo politiko, je bil Bonnet tisti, ki se je takšni politiki postavil po robu in na koncu s svojo tezo prodrl.

Bonnet je že večkrat izjavil, da je v nečem podoben pokojnemu Briand: kakor njegov veliki prednik, tudi on ni hotel biti minister, ki bi Francijo pahnil v novo katastrofo. To se mu je posrečilo, ker je zaradi neinformiranosti francoske javnosti odpor proti vojni narasel na najvišjo stopnjo in ker je Bonnetu pri tem podpirala skupina, ki je prav tako kakor on sam in londonska City, čutila le malo simpatije do demokratske češkoslovaške in veliko simpatije do diktatur.

Marsejski kongres

Te dni se je sestal v Marseillu kongres radikalnosocialistične stranke, največje in najstarejše francoske meščanske stranke. Na kongresu sta podala najvažnejši poročili predsednik vlade Edouard Daladier (ki je obenem tudi predsednik stranke) in zunanji minister Georges Bonnet.

Ker se je kongres vršil tik po zgodovinskih septembrskih in oktobrskih dogodkih, je javnost pričakovala marsikatero senzacionalno izjavo. Doživela je pa samo eno senzacijo, in še na to je bila že pripravljena: g. Daladier je namreč zelo ostro napadel francosko komunistično stranko, češ da je ona največ kriva sedanjih razmer na Francoskem. Daladierjeva izjava pomeni dejanski pokop francoske ljudske fronte in preorientacijo francoske notranje politike na desno.

Senzacije v Bonnetovem poročilu ni bilo. Zunanji minister je seveda zagovarjal svojo monakovsko politiko in napovedal ureditev razmerja do Nemčije in Italije, v ostalem se je pa

zavzemal za nadaljevanje dosedanje politike nasproti starim francoskim prijateljicam in zaveznicam. Da ni iz njih izključil sovjetske Rusije, je morda druga senzacija marsejskega kongresa, a tudi ta ni poučena javnosti posebno presenetila.

Omembe vredne bi bile nemara tudi Herriotove besede o francoski krizi, čeprav ni tudi on nič novega povedal. Bivši ministrski predsednik je namreč dejal, da je kriza Francije predvsem moralna kriza, mnogo bolj kakor gospodarska in finančna.

Kongres je z velikansko večino izglasoval zaupnico Daladierjevi in Bonnetovi politiki. Kriza Daladierjeve vlade se pa po kongresu šele začne: v trenutku namreč, ko bo treba finančne in gospodarske reforme, ki jih je Daladier napovedal, kljub krčevitemu odporu na vseh straneh, ne najmanj v okrilju vlade same, uresničiti.

SIMPTOMI

V Oxfordu, starodavnem angleškem vseučiliškem mestu, so se prejšnji teden vršile nadomestne parlamentarne volitve. Ta kraj je že dolgo vrsto let trdnjava konservativne stranke. Tudi to pot so zmagali pristaši Chamberlainove politike; toda medtem ko je konservativni kandidat še pri prejšnjih volitvah dobil skoraj 7000 glasov večine, je to pot njegova večina skopnena na 3600 glasov — čeprav je volilna udeležba poskočila za 3000 glasov.

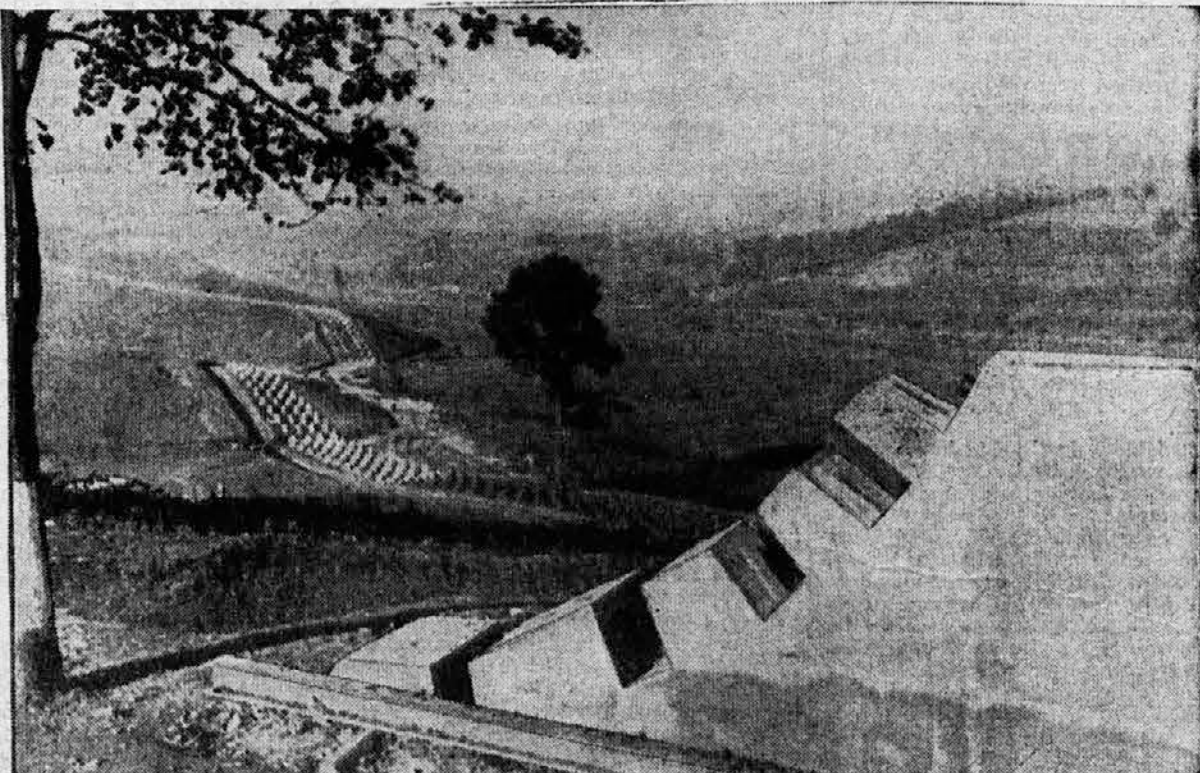
PO PADCU HANKOVA

Edwin Haward, eden izmed najtemeljitejših evropskih poznavalcev Kitajske, je zapisal v londonskem »Daily-Telegraphu«:

»Paradokso se sliši, da utegne Japonska ta trenutek s sklenitvijo miru več dobiti, kakor Kitajska z nadaljevanjem vojne izgubiti.«

Japonski uspehi na Kitajskem: Na gornjem zemljevidu je srafrano označeno ozemlje, ki so ga Japonci doslej zasedli na Kitajskem. Ob Jangceju mesto Chungking, kamor se je preselila Cangkajska vlada po padcu Hankova.

Nemška Siegfriedova črta: Eden izmed prvih posnetkov mogočnih utrdb, ki so jih Nemci zgradili na meji proti Franciji. Na sliki vidimo sistem rafiniranih zaprek, ki onemogočajo prodiranje tankov, in maskirano betonsko utrdbo. Nemci trde, da je ta utrdbeni črta nepremagljiva.

»Enajsta šola pod mostom«

Jesen. Hladni dnevi. Dežuje; pločniki se svetijo od mokrote. Elegantni avtomobili drže po ulicah. Kavarnarje so polne ljudi, ki si krajšajo čas s prelistavanjem revij in časopisov. Takšno sliko kažejo deževni jesenski dnevi v mestu. Toda to je samo slika enega dela mesta.

Če pogledamo malo bolj natanko okrog sebe, opazimo pa mnogo žalostnejših slik jesenskega življenja.

Pred nekaj dnevi sem šla po mostu, ki drži čez Ljubljanico; pošteno me je zeblo in skrbno sem se zavijala v plašč. Ko sem pogledala v rečno strugo, skoraj ne bi verjela svojim očem. Pomislite, v pol metra visoki vodi sem zagledala dva fantička; pogumno sta bredla vodo, kajpak bosa. Rokave sta imela zavahane in iz dna reke sta pobirala staro železje. Nekaj trenutkov sem stala na mostu in opazovala podjetna fanta. Ne morete si misliti, kaj vse sta privlekla na dan. Zarjavel likalniki, železne obroče, ubita zrcala, tablico kolesa, eden je imel pa še posebno srečo, kajti našel je dva dinarja. Ko ju je pobral iz mrzle vode, je zmagovalno zaklical svojemu tovarišu na mostu: »Jože, dva dinla! Lica so mu žarela in oči so se mu svetile od sreče. Ko sta nabrala že dovolj železja, sta vse spravila na breg, kajpak sta pa še sama zlezla vsa premražena iz vode. Noge sta imela živordeče od mraza; saj tudi ni od mraza, broditu pol ure po vodi v tem mrazu. Vse staro železje sta znesla domov materi, ki ga bo potem prodala in jima kupila kruha. Ubogi otroci! To ni enajsta šola pod mostom, ki je o njej pisal Ivan Cankar. To je borba za kruh, šola za življenje!

To je samo ena slika iz življenja bednih ljudi; a koliko se jih še skriva po predmestnih barakah?

Kronistka

Politični teden

ARETACIJA G. DIMITRIJA LOTIČA

Ministrstvo za notranje zadeve z dne 27. oktobra sporoča:

Dne 26. oktobra t. l. okrog 20. ure so v Beogradu obvestili policijo, da se v Njegoševi ulici št. 1 vrši nekakšen tajen sestanek. Ko so se stražniki prepričali, da sestanek ni prijaven oblastem, so odšli trije stražniki pogledat v omenjeno ulico, kaj je na stvari. Dva sta odšla v poslopje, tretji je pa ostal znanj na straži.

Takoj ob vstopu v omenjeni prostor sta stražnika ugotovila, da gre za neprijavljene politične sestanke; udeležili se ga je poleg drugih tudi odvetnik Dimitrij Lotič, ki sta zanj vedela, da ga išče uprava mesta.

Stražnika sta pozvala vse zborovalce, bilo jih je 32, naj se razidejo, a Dimitrij Lotiča sta pozvala, naj gre z njima na policijo. Na ta poziv so zborovalci s silo odstranili stražnika iz sobe, ki se je v njej sestanek vršil, ju zaprli v neki drug prostor in jima takoj prepredili nadaljnjo izvrševanje dolžnosti.

Tretji stražnik, ki ga kljub njegovi zahtevi niso hoteli pustiti noter, je telefoniral svojemu šefu za ojačenje. Ko je ojačenje prišlo, zborovalci stražnikov najprej niso hoteli pustiti v poslopje, a na odločno zahtevo oblasti so jim naposled je odprli vrata.

Voditelju stražnikov, ki je prvi stopil v sobo, so zborovalci izjavili, da se ne bodo pokorili oblastem. Nekateri izmed zborovalcev, in sicer Aleksander Lazarevič, odvetnik in Opačič Dragomir, mesarski delavec, sta napadla službovalce uradnika in sta kričala, da bodo rajši preplivali kri, ko da bi se razšli. Lotič je pa nato rekel svojim članom: »Tovariši, samo enkrat umremo.«

Da bi preprečili uporabo orožja, so oblasti poslate novo ojačenje, potem so pa vse zborovalce, med njimi tudi Dimitrija Lotiča, odpeljale v upravo mesta Beograda in jih tam obdržale.

Preiskava proti osumljenecem se nadaljuje.

Volilna borba za nove volitve se čedalje bolj razvija. Pretekli teden so bili zaključeni imeniki volilnih upravičencev. Nolee vsedržavne liste JRZ dr. Stojadinovića je imel svoj drugi volilni govor na volilnem shodu JRZ v Negotinu. Prav tako je imel v nedeljo svoj veliki politični govor notranji minister dr. Korošec na seji banovinskega odbora JRZ v Ljubljani. — Novi trgovinski sporazum smo te dni sklenili z Nemčijo. Zaradi priključitve Avstrije k Nemčiji se je naš izvoz v Nemčijo znatno povečal. V zadnjem času je pa izvoz oviral težaj klirinške marke. Zdjaj sta jugoslovanski in nemški gospodarski odbor rešila tudi to vprašanje. Klirinška čekovna marka bo na naših borzih notirala od 14,30 do 14,70 din. — Nj. Vel. kraljica Marija je te dni odpotovala v Zürich na zdravniško posvetovanje, ker že nekaj let trpi na obolenju žolčnega kamna. — Grški kralj Jurij je te dni obiskal Nj. Vis. kneza namestnika Pavla na dvorcu Brdo pri Kranju. Potlej je nadaljeval potovanje v tujino. — Nemški konzulat v Zagrebu je nemška vlada povabila v generalni konzulat in je do sedanjega konzula dr. Freundta imenovala za generalnega konzula, ki mu je podrejen tudi nemški konzulat v Ljubljani. — Nj. Vis. knez namestnik

Dva svetova, dva preroka...

Kako se je romunskemu pastirju Petru prikazal Bog

Bukarešta, novembra.

Vsak čas in vsaka dežela ima svoja preroška. V Ameriki časte na primer prerokinjo gospo Aimée MacPhersonovo, nekakšno moderno božjo poslanko. Njena vera je vera veselja. Njeni verniki zahajajo v čisto moderno cerkev z jazz bandom, plesalkami in vstopnino. Aimée pridiga vero veselja, hkrati pobira pa za svoje obrede znatno vstopnino, kajpak samo kot milo darove. Pol teh milih darov gre za režijo njene vere, pol pa za uboge. Energija te ženske je nenavadna; kako velikopotezno je njeno podjetje, nam dokazuje okoliščina, da je v nekaj letih šlo skozi roke te moderne prerokinje nič več in nič manj ko 500 milijonov dinarjev... »Bog potrebuje dolarje!« pridiga Aimée, ljudje pa segajo v žep in darujejo in se veselo. Vse to je čista resnica in ne morda potegavščina ameriškega časopisja, kakor bi ta ali oni mislil v prvem trenutku.

Nekje drugje, bliže nas, je pa dežela, kjer imajo čisto drugačnega preroka. Revnega, pastirja, najbrže celo ne zna pisati in ne brati. Ta prerok je doma iz romunske vasice Maglavita. Njemu se je baje prikazal Bog čisto v drugačni obliki.

Peter Lupu je bil vse do letos gluho-

nem. Pasel je po travnikih črede svojih ovac, nikomur ni hotel nič zalega in vsi so ga imeli radi. Letos se mu je pa prigodilo nekaj čudovitega, nezasišnega! Ko je pasel svoje ovce, je — tako vsaj sam pripoveduje — na lepem pred seboj zagledal starejšega moža, z dolgo sivo brado in zlatim sijem okrog glave. Dostojanstveni starec je Petra nagovoril:

»O Peter, Peter, ali me slišiš?«

In glej pastir Peter, ki je bil toliko let vkljet v gluho, je čisto razločno slišal starčkov glas. In odgovoril je, da ga sliši.

»Kam kaniš Peter, ali te ni strah?« je dalje vpraševal čudni starec. In ko Peter od strahu in presenečenja ni ničesar odgovoril je starec nadaljeval:

»Pojdi in povej vaščanom, naj ne tepo svojih žen, naj ne delajo ob nedeljah in ne krađajo! Znam pa povej, naj ne varajo svojih mož!«

Starec je izginil, a Peter, še ves omamljen in izpolnil njegovega naročila. V sveti grozi je molčal ko grob, sicer pa tudi ne bi mogel govoriti, kajti čeprav je bolje slišal, je bil še zmerom nem. Dan nato se mu je pa spet prikazal sveti starček. Bil je jezen, ker ga Peter ni bil ubogal in vprašal ga je:

proslavili. Zaradi boleznih predsednika turške republike Kemala Atatürka so pa vse bučne proslave odpadle. — Angleškega kralja Jurija je predsednik Roosevelt povabil, da po obisku Kanade obišče tudi Washington. — Mednarodni turistični kongres bo od 7. do 11. junija prihodnjega leta na Holandskem. Udeležile se ga bodo turistične organizacije vseh evropskih držav. Naša država se je za kongres že prijavila.

Namišljena vojna psihoza je te dni zajela Američane po krivdi nekega newyorškega radijskega napovedovalca. Ta je v radiu bral odlomke iz znanega romana »Svetovna vojna«, ki ga je napisal angleški pisatelj Wells. Napovedovalec je bral te odlomke tako živo, v lahkomišelnosti je pa imena v romanu še nadomestil z imeni ameriških velemed. Poslušalci, ki tega niso vedeli, so mislili, da gre za pravi vojni napad in da radio sviri ljudi, naj se skrijejo. Panika je zajela prebivalce vseh severnoameriških mest, iskali so si primernih zaklonišč, oblegali časopisne urade, se zatekali v cerkve itd. Pri tej paniki je zaradi splošne panike dva človeka zadela srčna kap, več jih je bilo pohojenih, mnogo so jih morali pa zaradi živčnega pretresa prepeljati v bolnišnice. Panika je trajala nekaj ur.

Zivinski sejmi v Ljubljani so spet dovoljeni, ker je prenehala nevarnost, da se živina okuži s parkljevko in sli-navko.

Tečaj za zdravstvene pomočnike v šoli narodnega zdravja so spet odprli v Zagrebu. Za tečaj je treba najmanj 6 razredov gimnazije; trajal bo 18 mesecev. Šola pripravila strokovno osebo za laboratorije, za razkužbe, za nadzorstvo nad življenjskimi potrebščinami itd.

Novo banovinsko cesto bodo zgradili ob Savinji od Celja do Laškega. Cesta bo široka sedem in pol metra; dvignjena bo nad poplavni nivo Savinje.

Starši, pozor!

Za Vaše hčerke dobite za zares mal denar prvovrsten šivalni stroj Singer. Pfaff ali kakršni koli drug pogreznili, popolnoma nov z 20 letno garancijo, edino pri

„PROMET“

nasproti Križanske cerkve
Prepričajte se!

cestišče bo tlakovano in opremljeno z betonsko obcestno muldo. Načrte za to cesto so že predložili kr. banski upravi.

Dolenjsko tramvajsko progo grade v Ljubljani. Proga bo tekla do Rakovnika.

Petletnega fantička je hotel vreti v vodo neznan moški v Mariboru. Ko je pa prišla mimo zasebnica Amalija Arantarjeva, se je zbal in pustil fanta ob bregu in izginil. Amalija je premražena fantička peljala na stražnico. Policija preiskuje to čudno zadevo.

Prostovoljno je šla v smrt Helena Kocjančičeva, delavčeva žena iz Device Marije v Polju. Zaposlena je bila v vevski papirnici. Žena je bolela že nekaj let. Zadnje čase so ji popustili živci. V nedeljo dopoldne je izrabila priložnost; ko je bil mož z doma, je skočila pod vlak. Še živo so prepeljali v bolnišnico, kjer je izdihnila.

V 80 metrov globok jarek je padel 21letni rudar France Fakin iz Se-povne. Bil je zaposlen v rudniku v

»Peter, Peter, zakaj nisi storil, kakor sem ti bil naročil?«

Peter je starcu potožil, da se ni upal izpolniti njegovega naročila, ker se je bal prepirov med vaščani in zasmeševanja. Bog se je pa razjezil in mu dejal:

»Za zdaj ti bom oprostil, a če ne boš izpolnil mojega naročila, ti ne bom več odpustal.«

In izginil je.

Peter je koj tekel v cerkev in tam povedal duhovniku, kaj je bil videl. In glej čudo! On, ki je vse življenje samo nejasno jecal, je zdaj govoril gladko in glasno, ko da nikoli ne bi bil gluhomem.

In vaščani so ga poslušali. Poslušali so gluhomemega Petra, ki je na božji ukaz pričel oznanjati božjo besedo. Vse več vernikov in poslušalcev dobiva Peter, pričel je že potovati iz vasi v vasi in oznanjati, kar mu je bilo naročeno.

To je zgodba romunskega preroka Petra.

Dva svetova, dva preroka. V Ameriki molijo Gospoda z dolarji, romunski prerok Peter pa živi v veliki revščini in odklanja sleherno darilo. Dva svetova, dva preroka.

obratu Kisovec v Zagorju ob Savi. Pri delu je zagrnel z vozičkom 80 metrov globoko. Bil je na mestu mrtev.

Pod vlak je padel premikalec Jože Horvat iz Murske Sobote. Stal je na stopnici osebnega vagona in dajal z zastavico strojevodji predpisane znake. Svetlika na kretnici ga je udarila med vožnjo v trebuh, tako da je padel pod kolesa. Nevarnež je pri priči izdihnil.

Zadužil se je v senu 70letni upokojenec France Maček v Omulcu v Studencih pri Mariboru. Pijan se je zavlekel na seno in je padel med spanjem skozi seneni lijak in hlev. Z glavo se je zaril v seno. Starček ni imel toliko moči, da bi glavo okrenil in tako se je zadušil v senu in izdihnil.

Trebuh je prerezal s kuhinjskim nožem neki Tomašek Lovru Krznariču iz Retkovcev pri Vinkovcih. Sprla sta se pri kvartanju. Tomašek je ranil z nožem tudi 18letnega brivskega pomočnika Ivankoviča.

Eksplozirala je priprava za vulkaniziranje gumija v garaži »Krk« v Sibeniku. Eksplozija je na dveh mestih porušila streho stavbe. Kosci železa so pri priči ubili 25letnega šoferja Vilka Baila, dva delavca pa nevarno ranili.

20 koles so pokradli: Adolf Pinter, raznasalec kruha, in delavec Bruno Gajšek in Feliks Germ iz Maribora. Tatinska triperesna detelja je zagrešila 9 vlovov in tatvin. Oblasti so vse tri spravile za zapah.

3465 učencev in učenek se je letos vpisalo na meščanske šole v Sloveniji. V Sloveniji je zdaj 42 državnih in 8 zasebnih meščanskih šol. Na meščanske šole je večji naval učenek ko učencev.

Obesil se je, ker se ni razumel z ženo, 47letni kmet Ivan Gregorek iz Jalševca na Hrvaškem. Posestvo sta si z ženo razdelila; ko je prodal svojo polovico posestva, je prišel spet k ženi in z njo grdo ravnal. Žena ga je šla tožiti, med njeno odsotnostjo se je pa moč obesil.

Novo bogoslovje so zgradili pod Kalvarijo v Mariboru. Mogočna stavba je ena največjih v Sloveniji.

Dva nova mostova so zgradili čez reko Mežo v Dravogradu. Železobetonski, »Kolererjev most« je dolg 16 m in širok 7 m, stal je pa okrog pol milijona dinarjev. Drugi most je lesen in je v bližini železniške proge.

Dan varčevanja so 31. oktobra proslavili po vsej državi in po vsem svetu. V vseh šolah so bila strokovna predavanja o varčevanju. Proslavo varčevanja je organiziral Mednarodni zavod za varčevanje, ki je v njem včlanjenih okrog 5500 hramilnic iz 35 držav. Pri nas je organizirala to proslavo Zveza hramilnic.

Ustrelil je svojega starejšino Slabeta Franca višji pisarniški oficijal Rožanec Anton v Cerknici. Ko ga je sodni starešina zasliševal v razpravni dvorani zaradi disciplinskih prestopkov v službi, je Rožanec potegnil samokres in Slabeta ranil; sebe je pa ustrelil v srce in je takoj izdihnil. Neredno Rožančovo poslovanje v službi so izdali njegovi prijatelji, ki so se z njim sprli. Slabetovo stanje je zelo resno.

Veliko sardel in sardelic se je pojavilo v zadnjem času v vsem našem Primorju. V eni sami noči nalove ribiči Brača, Trogira in Makarske okrog 50 stotov sardelic. Ribiči pa morajo sile soliti, ker jih tovarne ne kupujejo več za konzerviranje.

Izvoz sadja iz naše države je letos prav znaten. Septembra t. l. smo izvozili 2237 vagonov svežega sadja, dočim smo ga lanskega septembra izvozili le 1094 vagonov. Celotni izkupiček v prvih devetih mesecih znaša letos 672 milijona dinarjev, lani v istem

razdobju je pa znašal le 51 milijonov dinarjev.

Tovorni avtomobil je povozil očeta osmih otrok 45letnega posestnika Ernesta Poteko iz Vojnika, ko se je vračal iz Celja domov. Ker se Poteko ni pravočasno ognil, ga je avto podrl. Poteko je na mestu izdihnil.

S sajami namazani razbojnik so vlomili v hišo Jožefa Drnovškove v Zavinah pri Zagorju. Najprej so zvezali sina Janka in pretaknili vso hišo. Pobrali so nekaj denarja, dve hranilni knjižici in nekaj zlatnine. Potlej so pa prisilili gospodinj, da je poklicala sosedo, češ naj ji vrne 100 dinarjev, ker jih nujno rabi. Sosed je pa spoznal, da imajo razbojniki prste vmes in denarja ni hotel dati. Materi in sinu so razbojniki prizadejali lažje poškodbe po telesu. Vpitlej na pomoč je pa naposled roparje odgnalo od hiše.

Javna dražba Jugoštampe je bila te dni na sreskem sodišču v Zagrebu. Jugoštampa — k njej spadajo listi »Novosti«, »Seljaške novosti«, »Sport-ske novosti« in »Okor« — je kupila Državna hipotekarna banka za 11 milijonov 705.000 dinarjev. Jugoštampa je prišla v konkurz že leta 1932. Dolgovi so znašali okrog 13 milijonov dinarjev.

Avtomat za bonbone so ukradli neznan tatovi na postaji v Varaždinu. Odnesli so ga v neki gozd, a posrečilo se jim je odpreti samo gornji pokrov, kjer so bili bonboni; denarja pa niso mogli spraviti iz avtomata.

10.080 litrov mleka da na leto krava iz hleva g. Gustava Dubskega. Krava je simentalske pasme. Na dan da najmanj 28, največ pa 30 litrov mleka.

Skozi okno sta streljala dva neznanca na upravitelja osnovne šole Jakoba Meška v vasi St. Rupertu pri Mariboru. Odkar je Meško upravitelj v tej vasi, dobiva grozilna pisma, naj se preseli, ali pa ga bodo ubili. Meško je ranjen v levo roko.

16letno dekle je hotela prodati za 150 dinarjev šivilja Draginja Miličovičeva iz Skoplja. Draginja je te dni pripeljala iz Podgorice Desanko Novovičovo in jo hotela prodati nekemu lastniku nočnega lokala. A o pravem času so trgovko prijeli stražniki in jo aretirali.

Novo džamijo je dal zgraditi na lastne stroške Nezir Spahić, župan občine Orahovičke v Nemilju pri Zenici. Mestec Nemila je naseljeno po večini z muslimani, ki doslej še niso imeli džamije. Džamija je stala okrog 100.000 dinarjev.

Za nepoznano boleznijo je obolelo devet članov Mikrobiološkega zavoda na zagrebški veterinarski fakulteti. Oboleli je tudi šef zavoda dr. Ježić. Domnevajo, da so se zastrupili v laboratoriju pri sečiranju zajcev.

Nov most čez Pesnico so zgradili v Zgornji Kungoti pri Mariboru. Novi železobetonski most je zgradila kungoska občina s podporo mariborskega cestnega odbora.

Konja sta pohodila kolesarko Marico Zupevčovo v Mariboru. Peljala se je s kolesom po ulici, in se ni mogla pravočasno umakniti konjema, ki sta pridrvela z nasprotne strani z vozom. Zupevčeva je obležala s strto levico in težjimi poškodbami po vsem telesu.

Osebnosti

Poročili so se: V Ljubljani: Rudolf Sturm in Angela Pristavova; dr. Josip Voršič, odvetnik, in gđ. Tanja Grossmannova; dr. Jože Herfort, šef zdravstvenega doma v Ponikvah pri Dobrepoljah, in gđ. Bistra Pavličeva, hči sodnika v pok. iz Nove vasi pri Rakeku; Bogo Stary in gđ. Ljida Zitterschlagerjeva. Pri Sv. Florjani pri Mariboru: Joško Turk, šolski upravitelj v Gradišcu, in gđ. Jožica Matuševa, učiteljica pri Sv. Florjani. — Iskreno čestitam!

Umrli so: V Ljubljani: Lojzka Hornova, šestolletna II. drž. realne gimnazije v Ljubljani. V Mariboru: 66letna Roga Weigertova, vdova po trgovcu; 77letna zasebnica Terezija Pekarjeva. Na Tezmem pri Mariboru: 82letna Marija Ledinekova, vdova po železničarju. V Celju: Donat Zupančič, večkratni kapucinski provincial. V Križah pri Mariboru: 85letna Helena Oraničeva, posestnica. V Rušah pri Mariboru: Franc Skerbinjek, knjigovodja. V Škofji Loki: 70letna Marija Kernova, vdova po železniškem uslužbenec. V Zagrebu: 55letni profesor Mirko Nikolić; Marija Kosanovičeva, sestra slavnega učenjaka Nikole Tesle. V Skoplju: 63letni Sava Milosavljević, banovinski šolski nadzornik in rezervni podpolkovnik. V Ptuj: Rodušek Jakob, župan občine v Ptuj-skem gori. V Sarajevu: Nezir Nalić, župan občine v Žepču. V Skalcih pri Konjicah: Luka Mele, posestnik. V Smledniku pri Ljubljani: Angela Žunova. V Sv. Petru pod Sv. Gorami: 82letna Ana Zorenčeva. — Naše iskreno sožalje!

JULIJ KLEIN
LJUBLJANA, Wolfova ul. 4
SPECIALNI ATELJE
za okvirenje slik in gobelinov

DESET UR GROZE

Strahoten doživljaj dveh mladih Francozov

Čikago, oktobra.

V Čikagu so največje klavnice in tovarne za predelovanje mesa na svetu. Te naprave so same že veliko mesto, mesto smrti za milijone klavne živine, ki postane žrtev nenasičnega Moloha. Vsak dan požira to mesto ubite živine cele vlake volov, telet, prašičev, koštrunov. Meso potlej uporabljajo v vse mogoče namene. Nekaj ga pošljejo takoj trgovcem, večina ga pa predelujejo v konzerve, ki jih v Ameriki zelo radi jedo.

VEČNA ZIMA

Velike množine mesa shranijo v ledenice. Tam vlada vse leto trda zima. V ledenicah imajo ogromne ledene kadi, ob stenah in na stropu so pa speljane z ivjem obložene cevi, ki skozi nje teče ohlajevalna zmes. Delavci v toplih zimskih oblekah tu vse leto, dan za dnem obežajo na klime velikanske kose mesa. Zanje je leto in dan zima. Ti ljudje morajo biti pa posebno odporni proti naglim spremembam temperature.

Tuji si z zanimanjem ogledujejo te klavnice in ledenice. Pred kratkim si je vse te naprave ogledala večja skupina tujcev. Med njimi sta bila tudi dva mlada Francoza, ki sta se mudila na študijskem potovanju po Združenih državah. Okrog štirideset ljudi je preplavilo ogromne klavnične prostore. Pri ledenicah sta prevzela vodstvo dva delavca tistega oddelka. Vsak izmed obiskovalcev je dobil platnen jopič, a še zdaleč ne dovolj toplega, kakršna vlada v teh prostorih. Sicer si je pa družba nameravala ogledati ledenice le mimogrede. Zunaj je bilo vroče poletje. Skoraj tekli so po teh mrzlih kletih mrtvaškega molka, ki v njih razpolovljena in razčrta, ki v tvorjena trupla živali pričajo, da je tukaj doma oledenela smrt. Gnalo jih je iz enega prostora v drugega, vrata so se druga za drugimi odpirala in spet zapirala. Kmalu so si ogledali vse prostore in bili so skoraj veseli, da so prišli spet na prosto.

USODNA RADOVEDNOST

Nekega mladega francoskega inženirja je pa silno mikalo pogledati, kako so urejene ohlajevalne cevi. Svojemu tovarišu je dejal, naj ga trenutno počaka, da si bo to stvar natančneje ogledal. Skupaj sta pregledovala zanimivo napravo. Čebljanje ostalih sta stišala le še iz daljave, naposled je pa popolnoma utihnilo. Oba mlada znanstvenika sta stekla za svojo družbo skozi slabo razsvetljene prostore. V teh desetih minutah ju je mrzaz pretresel do mozga.

Dirjala sta in dirjala po mrzlih hodnikih in naposled prišla do vrat. Bila so zaprta. Obiskovalci so bili že davno zunaj. Silno smešno se jima je zdelo vse to. Potlej sta pa poskušala odpreti vrata. A vse zaman. Ze se ju je loteval strah. Začela sta kričati. Njuno vpitje je pa v oči odmevalo od ogromnih obokov in zmrazjenih živalskih teles.

»Opazili bode, da sva nekje ostala,« je tolažil Gaston. »Saj morajo vendar vedeti, da sva odšla z njimi.« Čez pol ure sta se pa zavedela, da ju niso prav nič pogrešali. Loteval se ju je nemir. Čedalje bolj sta zmrazovala. Gaston, ki je bil bolj slabih živcev, je začel tuliti kakor žival. Inženir je stisnil zobe. Vedel je, da zunaj ne bi slišali niti, če bi se v teh grozljivih prostorih razletela granata.

V POLETHNIH OBLEKAH PRI — 8°C

Pogledal je na toplotmer, ki je visel na steni. Kazal je — 8°C. Vprašanje je bilo, če bosta v poletnih oblekah in brez hrane zdržala dvajset ur v tej ledenici. Inženir se je zasmejal. Bil je smeh strahotnega obupa. Na dlani je bilo, da to ne bi bilo mogoče. Povrh vsega se je pa spomnil, da je drugi dan nedelja, ko živ krst ne bo imel opravka v teh strašnih prostorih, kajti ledenice nadzorujejo na toplem. Zgoraj pri vsakovrstnih merilih.

Kmalu sta bila že pošteno premražena. Najprej so jima otrple roke. Nesrečnega sta začela tekati sem in tja in mahati z rokami. Po dveh urah se je Gaston utrudil in brez volje sedel v kot. Njegov prijatelj mu je dal pošteno brco. Zaspati bi pomenilo smrti. Obupana sta začela iskati alarmni zvočnik. A nista ga našla.

Gaston je bil ves onemogel. Po petih urah je bil že blizu blaznosti. Mlad inženir pa ni izgubil priščnosti. Pregovoril je svojega tovariša, naj z njim vadi po tleh mrzle kose mesa, od enega konca do drugega, gor in dol, brez prenehanja. Le tako bosta premagala smrtonosni zaspanec.

Naposled je tudi pogumnemu inženirju upadel pogum in svojega tovariša je pustil, da je sam dirjal sem in tja. Na lepem je zagledal bele cevi v kotu nad seboj. Takrat se je nečesa domislil. Planil je k tem železnim napravam in jih otipal. Zdelo se je, da je našel, kar je iskal. Začel je z železnim kavljem z vso močjo tolči po cevi, tam kjer je bila zvezana z drugimi koncem. Gaston je ob početju

svojega tovariša mislil, da se mu je že zmešalo. Inženir je pa še njega silil, naj mu pomaga. Oba sta tolkla po cevi ko blazna. Naposled se jima je posrečilo, da sta cev odbila.

REŠITEV

Na lepem je inženir na ves glas zakričal. Posrečilo se mu je odviti sklepni vijak. Še nekaj krepkih zamahov in oba sta visela z vso težo na cevi, ki je zletela iz vijaka. Ohlajevalna zmes, ki se je pretakala po ceveh, se je z močnim curkom razlila po tleh. Kmalu je pa prenehala teči; bilo je pa tudi konec njunih moči.

Spor zaradi tramvaja

Marseille, oktobra. Družba cestne železnice v Nici ima velike težave. V nekaj letih je zvezala več bližnjih krajev z Nico, upajoč, da ji bo naraščajoči tujski promet vse stroške bogato poplačal. Družba se je pa strahovito ustela. Tujci sploh ne hodijo v sosečne kraje. Edini potniki v teh tramvajih so bili prebivalci teh vasi. Vsak dan so na trg v Nici vozili svoje pridelke. Bilo je dovolj prtljage, a le malo dobička. Zato se je družba odločila, da bo te proge ukinita.

Vsi kraji so to novico mirno sprejeli, le župan v vasi La Trinité-Victoire ne. Odločno je nasprotoval, da bi prekinili tramvajsko zvezo z njegovo vasjo. Družba se pa ni zmenila za njegove prošnje. Pustila je v prometu le še tovrstni tramvaj, ki je vozil skozi vas do bližnje cementne tovarne, a ni bil primeren za osebni promet.

Odločni župan pa se ni dal tako na kratko ugnati. Sporčil je družbi, da prepoveduje tramvajski promet skozi svojo vas. V Nici so imeli to le za prazno grožnjo. Ko je pa drugo jutro pripeljal prvi tovrstni tramvaj v La Trinité-Victoire, je na lepem stal sredi proge župan, v vsem sijaju svoje županske časti. Za njim so bile zgrajene barikade, ki so onemogočile sleherni prehod, na obeh straneh tira so pa stali zbrani vsi vaščani in so se kar se da bojevitivo potegovali za svoje pravice. Voznik ni preostalo drugega, ko da je obrnil tramvaj in se odpravil nazaj.

Od tega dne dalje so vaščani noč in dan stražili tramvajsko progo. Ker je zveza s cementno tovarno zelo važna, in tira ne morejo speljati drugje kakor čez vas La Trinité-Victoire, bo župan bržkone dosegel svoj namen: obnovili bodo tramvajsko zvezo z njegovo vasjo.

Tudi med gobavci se odigravajo ljubezenske afere

Tokio, oktobra. Japonski poročevalni urad Domei poroča, da se je v okolici Tokia pojavila tolpa gobavcev in da ogroža okolico Osake. Ti gobavci napadajo popotnike, ki so kajpak v nevarnosti, da se okužijo s to strašno boleznijo.

Gobavost je ostala neozdravljiva bolezen, kljub temu, da se zdravniki v gobavskih naseljih na moč prizadevajo, da bi bolezen zatrli. Njihovo glavno delo je lajšanje bolečin tem nesrečnim bolnikom, ki posebno v zadnjih urah svojega trpljenja tako strahotno trpe, da kar podivjajo.

Onemogla sta omahnila na tla. Spet ju hoče objesti smrtonosni spanec...

Zgoraj v nadzorovalnem oddelku je pa službojoči uradnik že dalj časa opazoval merilne naprave ledenice št. XII. Nekaj tam ni bilo v redu. Kazalo za temperaturo je naglo nihalo, pritisk je padel. V ledeniški napravi je bila očitno neka motnja. Naposled se je odločil, da bo sam pogledal, kaj nagaža v tej vražji ledenici. Ogrnil si je debel kožuh in si obul klobučevinate čevlje.

V svoje veliko presenečenje je spodaj našel oba Francoza. Na srečo sta bila še pri življenju. Če bi prišel pol ure kasneje, ju ne bi mogli več rešiti. Tako sta pa ujela samo pljučnico. Če pa pogumnemu inženirju ne bi prišlo na misel, na edino rešilno misel, povzročiti nered, ki bi v nadzorovalnem oddelku zbudil pozornost, bi oba nesrečnega sredi poletja našla smrt v ledu.

V Aziji je veliko gobavskih naselbin, največ jih je pa na Japonskem. Gobavci žive po vaseh, ki so čisto ločene od ostalega sveta. Ob cestah in cestnih križiščih so deske, ki opozarjajo ljudi, naj se daleč izognejo vasi.

V vsaki vasi, ki v njej žive gobavci, je zdravniška postaja z enim zdravnikom in bolničarko. Ti ljudje žrtvujejo za svoje bližnje vse svoje življenje. Gobavci uživajo v teh, od sveta ločenih krajih neomejeno svobodo. Med seboj lahko delajo, kar se jim zahoče. Imajo tudi kino in razna druga razvedrila.

Gobavci žive na videz neskrbno življenje. Izpolnijo jim vse želje, a dnevi življenja so jim natančno odmerjeni; tako bolniki natanko vedo, kdaj bodo umrli. Gobavost se razširi na vse dele telesa, ki počasi drug za drugim od-

Pozor!
Darmol, sredstvo za odvajanje se čisto potvarja. Radi tega pazite pri nakupu, da nosi vsaka tableta besedo Darmol in zarezo v obliki črke T. Zahtevajte samo originalni Darmol.

Darmol dobite v vsaki lekarni

mro. Zdravniki lahko gobavcem lajšajo bolečine, a smrti ne morejo preprečiti in tudi ne odmakniti.

O vaseh gobavcev bi se dali napisati celi romani.

Nekega dne so pripeljali v kitajsko vas gobavcev zvezanega nekega tridesetletnega gobavca. Preden so se mu približali, so oblekli stražniki gumijaste obleke; nesrečnega so z veliko težavo spravili v vas, kjer so mu dodelili neko hišico in jo gostoljubno okrasili s cvetjem. Isto noč je na skrivaj prišla v vas neka mladenka in se splazila v hišico k gobavcu. Čuvaji so nezazelenega gosta opazili šele jutraj, a bilo je že prepozno. Dekle je prenočila pri gobavcu in se je že okužila.

»Zdaj me pa lahko kar obdržite,« je rekla. »Zdaj sem tudi jaz bolna.«

Obdržali so jo v vasi, kjer je živel z možem še nekaj let, dokler ni ta umrl. Dekle je ostalo samo in na lepem si je spet zaželela zabav in življenja. Nekolikokrat je poskušala uiti, a zmerom so jo ujeli in pripeljali nazaj v vas. Čez dve leti je tudi ona umrla. Tako se je končal ljubezenski roman iz življenja gobavcev s smrtjo obeh glavnih junakov. (ba)

Cene naših malih oglasov so zmerne in času primerne!

Nočna pustolovščina v brzovlaku

Bordeaux, oktobra. V kupeju ekspresnega vlaka Bordeaux-Pariz je sedel starejši Francoz, gospod Paul Railleur. S težavo se je premagoval, da ne bi zaspal. Pravkar je bil prebral napet kriminalni roman, ki je opisoval posebno predrzen rop v vlaku. Gospod Railleur je bil silno v skrbeh. S seboj je namreč nosil veliko vsoto denarja in bal se, da bi mu jo utegnil zdati še kdo ukrasti. Ze mu je glava omahnila na prsi, ko ga je predramil lahen prepih. V njegov oddelok je vstopila mlada, lepa in zelo elegantna dama.

Naspol miže je gospod Railleur opazoval svojo sopotnico. Nič kaj všeč mu ni bila. Kljub svoji lepoti in eleganci. Tudi dama ga je zvedavo motrila. Najbolj ga je pa jezilo to, da se mu je kar naprej dremalo. Kljub vsem naporom, da bi ostal buden, je kmalu zaspal.

Na lepem ga je pa prebudil močan sunek. Vlak se je ustavil. Gospod Railleur je skočil pokonci in si pomel oči. A od začudenja je obstal, ko ukopan. Dama je držala v roki samokres, naperjen naravnost vanj. Upravičeno je torej malo poprej domneval, da je elegantna dama navadna tatrica. Zgrabil jo je za roko in ji jo zvil. Samokres je padel na tla, gospod je pa še zmerom krčevito držal damo za roke. Na njene obupne krike so prišli iz drugih oddelkov na pomoč potniki in sprevodniki.

Gospod Railleur je povedal, da ga je dama hotela napasti. Dokaz za njegovo trditve naj bi bil samokres na tleh. Dama je pa izjavila, da ji kaj takega niti na misel ni prišlo. Sprevodnik je pobral samokres in sprožil petelina. A glej ga šmenta! Namesto krogle je iz samokresa švignil — plamenček. To ni bil samokres, ampak vžigalnik v obliki samokresa. Ko sprožiš petelina, se prižge. Na policiji so vso zadevo pojasnili. Dama je hotela prižgati cigareto, gospod Railleur, ki je bil še zmerom pod vtisom kriminalnega romana, je pa mislil, da ga namerava oropati. Posledica njegove obrambe je bila zlomljena roka. Zaradi svoje neupravičene obrambe se je moral gospod Railleur zagovarjati pred sodiščem; sodniki niso imeli dosti razumevanja in so ga obsodili na šest tednov zapor.

Telefonska knjižica milijonarjev

Newyork, oktobra. Več newyorških milijonarjev je v zadnjem času postal žrtev iznajdljivega prethanka. Prebivalci ene izmed največjih newyorških avenij, kjer stanujejo sami milijonarji, so doživeli te dni mučno presenečenje. Pri njih so se na lepem začela kupičiti pisma in vse pogostejše je zvonil telefon. Klicale so jih vse mogoče tvrde, nočna zabavišča in podjetja in tudi različni izumitelji, ki jim je manjkalo samo še nekaj podpore za dovršitev njihovega izuma itd.

Lastniki visokih bančnih kontov so menili, da so popolnoma zavarovani pred takšnimi navali dopisov in telefonskih pozivov, kajti razen najožjega kroga njihovih znancev in prijateljev ni nihče vedel za njihove naslove in telefonske številke. Belili so si glave, kako vendar je mogla javnost zvedeti za njihove naslove. Kmalu so ugotovili, da je uprava pošte pri tem čisto nedolžna. Pokazalo se je, da je službeno skrivnost skrbno čuvala in ni nikomur dajala nedovoljenih pojasnil.

Tudi davčna uprava ni mogla imeti pri tem kakršne koli koristi.

Po dolgem prizadevanju se je naposled vendarle posrečilo priti skrivnosti na sled. V neki knjižarni je policija izvršila preiskavo in pri tem slučajno odkrila neko knjižico, ki so bili v njej po abecednem redu urejeni naslovi, imena in telefonske številke vseh newyorških prebivalcev z več ko 200.000 dolarjev dohodka na leto. Izdajatelj te knjižice je bil neki mister John Ferguson iz Baltimora, ki je prišel pred dvema letoma na čudno idejo. Takrat je namreč vlada izdala, da bi nasitila radovednost ljudi, imena tistih davkoplačevalcev, ki njihovi letni dohodki presegajo dvesto tisoč dolarjev. Mister Ferguson je začel čisto sistematsko iskati naslove in telefonske številke teh milijonarjev. To je bilo zelo težavno delo, ki je trajalo polni dve leti. Zbrane naslove in telefonske številke je izdal v posebni knjižici, ki jo je prodajal po sto dolarjev en izvod. Čeprav je cena tudi za ameriške razmere precej visoka, je mister Ferguson našel dovolj kupev. Najbolj zanimivo je pa to, da kljub pritožbam prizadetih milijonarjev policija ne more do živga mistru Fergusonu, ker ni storil ničesar protizakonitega.

ŠIROM PO SVETU

v 41 vrsticah

12.000 metrov globoko se bo z novo, zgrajeno potapljaško kroglo spustil italijanski inženir Galeazzi. Tako bi izboljšal rekord profesorja Picarda, ki se namerava spustiti samo 9000 m globoko. — Huda letalska nesreča se je primerila pri Melbourneu v Avstraliji. V gosti megli je letalo tresčilo na tla, 18 ljudi se je pri padcu ubilo. — Vnuč ruskega pisatelja Leva Tolstoj, grof Ilja Tolstoj se je te dni v Baltimoru v Ameriki poročil z vdovo gospo Beatrico Ames Stewartovo. — Zeno železnico nad Zürichom jezerom v Švici bodo zgradili prihodnje leto. — Z letalsko nesrečo se je zgodila te dni med Forbachom in Metzom na Francoskem. Človeških žrtev ni bilo. — Zgorela je največja danska sladkorna tovarna v Naskovu na otoku Lalandu. Škoda znaša več milijonov danskih kron. — Smrtno obsodbo večkratne avstrijske morilke Marte Marekove je potrdilo vrhovno sodišče na Dunaju. — Največja nemška potniška ladja »Deutschland« bi te dni 320 km od Nove Fundlandije kmalu zgorela. Ključala je na pomoč, a še preden so ji utegnile druge ladje pomagati, je posadka požar zadušila. Smrtnih žrtev ni bilo, pač pa dosti strahu. — Nemške družine z več ko petimi otroki bodo odlej dobile posebno državno odlikovanje; Nemški minister za notranje zadeve že pripravlja poseben zakon za ta odlikovanja. — Hud požar je izbruhnil v petek v veletrgovini »Nouvelle Galerie« v Parizu. Razširil se je na vso ulico in terjal mnogo smrtnih žrtev. Doslej so našli 69 mrtvih in več ko 100 ranjenih.

Po trudapolnem delu — zabava in razvedrilo v »Družinskem tedniku«!

Lepo perilo

belo, čisto in duhteče, dosežete, če uporabljate domačo izdelka

Perion pralni prašek in Hubertus millo

Odlična slovenska izdelka

ČUDNI LJUDJE • ČUDEN SVET

Ljubka francoska filmska igralka Priscilla Deanova je bila te dni v veliki zadregi. V filmskih družbah je v navadi, da se premiere slehernega filma v glavno noč večerje nato udeležijo tudi glavni igralci. Priscilla bi morala te dni praznovati premiero nekega svojega filma; te prireditve naj bi se udeležili tudi gineci častniške pomorske akademije. Eden izmed njih je slavno igralko pismeno zaprosil za fox-trott. Prosil je pa tudi v imenu nekaterih svojih tovarišev. Igralka je bila prav dobre volje in je svoji tajnici naročila, naj vsem prosilcem za ples prireditelno odgovori. V nekaj dneh pred premiero je pa prišlo nič več in nič manj ko 720 prošenj, neprevidna tajnica je pa res na vsa pritrilno odgovorila. Zdaj se je izkazalo, da bi morala igralka plesati kar 40 ur hkrati, ako bi v vsakim izmed prosilcev zaplesala samo enkrat okrog dvorane. Slavna igralka si zdaj bel glavo, kako bi kar najbolje popravila nerodnost svoje neprevidne tajnice.

Amerika hoče dokazovati, da so se pod njeno zastavo že pred 50 leti rodile — šesterke. V državi Arizoni žive namreč tri sestre Martinove, rojene vse istega dne leta 1877. Tisti dan je pa njih mati rodila še tri njih sestre, ki so pa poprej umrle. Dve

sta umrli 8 mesecev nato, ena je pa doživela 10 let. Sestre Martinove trdijo torej, da je njih mati rodila žive šesterke. Amerika je sprejela to novico sicer z zanimanjem, a pač ne s tolikšnim, da bi se bilo treba Dioniskim peterkam bati tekmič...

Parizani imajo posebno v častih dve plesalki: Mistinguetto in Jožefino Bakerjevo. Če o Bakerjevi zlobni jeziki trdijo, da je že nastopala v Evinem kostimu, tudi Mistinguetti ne prizaneso, saj ji potikajo 60 in celo 65 let. Ko je te dni Mistinguetta gostovala v Londonu, je prinesla s seboj pravi krstni list iz občine, ki se je v njej rodila. Tam stoji črna na belem, da se je slavna plesalka rodila 16. oktobra 1888. leta ob dveh ponoči in da so jo krstili na ime Jeanne. Njene slavne noge, zavarovane za nič manj in nič več ko 12.000.000 din, so torej letos praznovala šele 50letnico svojega rojstva... kajpak, če krstni list ne laže.

Neka Milančanka si je dala pri nekem slavnem italijanskem kirurgu operirati nos. Kirurg je lepotno operacijo izvršil brez bolečin, a glej ga šmenta, gospa je pozneje trdila, da je bil njen nos pred operacijo znatno lepši kakor po operaciji. Meni nič

tebi nič je kirurga tožila za odškodnino 250.000 lir, češ da ji je pokvaril nos. Kirurg se je pred sodiščem zagovarjal, da ima njegova lepotna nega štiri preobrazbe, nestrpna dama je pa že pri tretji odpotovala v tujino in si dala zdraviti nos po drugem postopku. On torej nikakor ni kriv, če operacija ni popolnoma uspešna. Sodišče je kirurga popolnoma oprostil, nepotrpežljiva dama mora pa celo plačati vse sodne stroške. Da, kdor z malim zadovoljen ni...

Na Grškem imajo zanesljivo najstarejšega upokojenca na svetu. Je to Dimitrios Dumcie, star 117 let. Rodil se je 21. avgusta 1821. leta. Najčudoviteje je pa to, da je ta veteran vse do 114. leta delal v državni službi in da nihče njegovih predstojnikov ni slutil njegove starosti. Leta 1934, je pa Dimitrios po 33 letih službe le zaprosil za pokoj in tedaj je tudi prišlo na dan, da je že 114 let star. Močiček je dobil zasluženi pokoj, hkrati je pa zaslovel po vsej Grčiji. V službo sodnega uradnika je stopil leta 1901, ko mu je umrla žena in ko je imel že 81 let. Ker je bil pa videti še zelo čil in mladosten, so ga v službo sprejeli. Dimitrios živi zelo skromno in ne pije alkohola. Zdi se, da je nanj celo smrt pozabila...

ŽRČALO NEKRVAVA

naših dni

Za vsak prispevek v tej rubriki
plačamo 20 din

Le zakaj to delajo?

V soboto popoldne smo imeli priložnost videti pred Gospodarsko zvezo, na križišču Masarykove in Tyrševe ceste, dokaj žalostno sliko. Dva mlada fanta, v najlepših letih, da, sama mladost ju je bila, sta bila predmet pomilovanja in ironičnih posmehov. Dva mlada fanta — do nezvesti pijana.

Vsak izmed njiju je nosil svoj vojaški zaboj s seboj, a kako sta ga nosila! Če sta naredila le dva koraka, sta se že znašla — ne na nogah — ampak na rokah in na nosu. In ker nista mogla naprej, sta sedla vsak na svoj zaboj in sedela na sredi hodnika kakor kup nesreče. Vsa umazana po obleki, po rokah in po obrazu.

Pri nas je še žalibog navada, da se fantje, preden gredo k vojakom, napijejo. Žalibog, pravim, kajti tako pijani so včasih vsemu prej podobni kakor pa človeku. In žalibog je njih vedenje vse drugo kakor pa slika kulture in civilizacije Slovencev in Slovenije v tej naši državi. Lepo bi bilo, če v bodoče ne bi bilo tako, kakor je danes in če v bodoče na cestah ne bi srečevali mladih nabornikov v takšnem žalostnem stanju!

X. Y.

Zločin vseh zločinov!

Ne bom zapisal suhoparne epizode iz našega uličnega življenja, incidenta v kavarni ali cestni železnici. Dogodek se ni zgodil v beli Ljubljani, ampak daleč tam v Aziji, kjer živijo ljudje, ki imajo prav iste pravice do življenja kakor mi v civilizirani Evropi.

Te dni smo čitali v kitajsko-japonskih vojni poročilih, da so Japonci bombardirali in potopili na odprtem morju 3 parnike s sedem tisoč kitajskimi civilnimi begunci, ki so se hoteli umakniti japonski okupaciji.

Ali ni to največji zločin v človeški družbi sploh? Sedem tisoč človeških življenj, med njimi žene in otroci, ki so bili uničeni kakor mrčes, ne da bi se mogli braniti.

Takšno nečloveško dejanje pretrese človeka, ki se mora vprašati: Ali ga ni sodišča na svetu (Društvo narodov?), da bi tak zločin obsodilo in kaznovalo?

Z. Z.

Olika

V Tavčarjevi ulici sem bila nedavno deležna izredne pozornosti. Meni nič tebi nič dobim precej velik kamen na glavo. Prestrašena pogledam kvišku. Z nekega okna se mi smejejo in škodoželjno pačijo mladi pobalini.

Res olikana poteza naše vplemenstvene mladine.

M. T.

Še ena o vajencih

Ko sem te dni nekaj kupoval v tako imenovani boljši trgovini na našem Posavju, je prinesla neka gospa v trgovino nazaj koruzno moko in povedala trgovcu, da je zahtevala koruzo, vajenec ji je pa dal moko. Zato je bila zelo užaljena. Ko je gospa s koruzo odšla, se obrne trgovec k vajencu in mu prisoli takšno zausnico, da se je pobič skoraj sesedel. Gospodar mu je še zapretel, da bo moral v nedeljo popoldne 700-krat (!) napisati stavek: 'Kadar strežem, moram imeti ušesa odprta.' To se je zgodilo v tako imenovani 'boljši trgovini'. Mislim, da se takšno ravnanje ne ujema s srčno kulturo, ki bi jo moral imeti vsak izobražen trgovec.

P. A.

Tudi važno

V nedeljo sem bil v enem izmed največjih mestnih kinov. Predstava je bila skoraj razprodana in čakalnica je bila nabito polna ljudi.

Pred pričetkom predstave sem hotel opraviti svojo malo potrebo. Na spodnji strani čakalnice in garderobe sem našel prostorček, kot predprostor za toaleta; v njem je bilo nič manj ko 18 oseb obojega spola; čakale so po četrte ure, da pridejo na vrsto.

Ne samo, da sta za tolikšen kino absolutno premalo le dva toaletna prostora, temveč tudi iz estetskih vzrokov je treba ločiti damsko in moško toaleta, saj se je damam na obrazu brala zadrega, da se skupno z moškimi gnetejo v tako majhnem prostoru.

Menim, da je dolžnost uprave kina, da iz higienskih in estetskih vzrokov čimprej poskrbi za ločene toaletne prostore.

Čedo

Da bo vsa družina vesela,
je treba samo kupiti
»Družinski tednik«!

Po knjigi Renéja Belbenolta
»Dry Guillotine«

5. nadaljevanje

Trejo noč nismo bili več tako dobri prijatelji. Sonce in bleščica morja, pa tudi slana voda, ki nas je pogosto močila, so bili vzrok, da smo se obupno počutili. 50 dolgih ur drug tik poleg drugega, kakor vžigalice, smo

Kaznjenci kričijo in trebijo pragozd

postal živčni in spoznali, da je naš položaj brezupen. Ilekali smo napak. Prav, ko smo bili tako na trnju, je potegnila huda burja in morali smo se trdno držati čolna, da ne nismo potopili. Nismo poskušali pluti v kakšno določeno smer. Naposled mi je posebno velik val iztrgal iz rok kompas. Na nebu ni bilo niti ene zvezde, ki bi nam mogla biti vodnica.

Ko se je zdanilo, smo bili mokri do kože, vsi trdi od mraza, lačni, žejni in potni ko politi psi. Ko sem iz vedra hotel natočiti nekoliko vode, sem opazil, da je vanjo vdrla slana voda. Zmešal sem jo s kondenziranim mlekom. Moji tovariši so mi povedali, da je okus te pijače strašen.

»Bolje bi bilo obrniti in pluti proti obali,« je predlagal Dadar. »Rajši bi poskusili srečo v džungli, kjer je vsaj pitne vode dovolj.«

»Saj smo komaj tri dni na potu,« sem opomnil. Povedal sem vam, da ne bom pristal na vrnitev. Ako se bomo pritožili do Trinidada, bomo rešeni. Če se bomo pa izkrcali kjer koli tu, na kopnem, nas bodo predali francoskemu konzulu. Tako smo se pripravili skoraj ves dan in zato so noči in dnevi postali strašni.

»Hu,« je renčal Beber na krmi, »kaj menite, ali bi spremenili smer? Sit sem že vsega tega! Hočem se izkrcati na obali in tam poskusiti svojo srečo!«

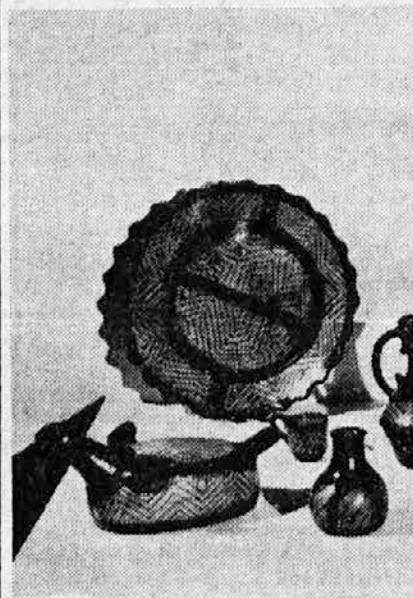
»Stoj,« sem zaklical Dadaru, ki je

že pričel obračati jadra. Segel sem z roko za srajco in potegnil izza nje samokres, ki sem si ga bil kupil prav za takšen primer. Sem zelo majhne in šibke rasti. Glede telesne moči se ne bi mogel meriti z nobenim svojih tovarišev. Vseeno sem se pa odločil, da ne bomo spremenili smeri, ne na

levo in ne na desno. Pet ljudi je bujilo vame.

»Približajte se mi, ako se upate,« sem jim dejal. »Šest streliv imam.

Ročna dela iz prsti, ki so jih izdelali kaznjenci na Otoku zveličanja na Hudičevih otokih

Vse vas bom postrelil, ako se boste še dalje upirali!

»Zvij jadra,« je zaklical Beber Chi-

Pogled v notranjščino kolibe, kjer imajo stroj za čiščenje rude; tukaj pomagajo kaznjenci pri čiščenju zlata iz rude, ki so jih bili izkopali

flotu. Prav tedaj je Beber skočil, hotel zgrabiti moj samokres. Še preden sem mogel sprožiti, je Dadarju spodrsnilo in padel je na Chiflota. Oba sta padla na krmo.

»Poglejte,« je tedaj zaklical Casquette, »tam je zemlja!«

Vsi smo vstali in gledali. Misleč, da je to samo kakšna pretveza, ki me z njo hočejo presenetiti, se nisem premaknil.

»To je Trinidad! Hej, Belbenoit, še ti pogledj!« Oprezno sem skušal pogledati, kaj je na stvari, še zmerom boječ se, da me ne bi presenetili. Ko smo se vzpeli na velik, ves razpenjen val, sem videl, da govore resnico. Na obzorju so se risale visoke, zelene planine.

Ta pogled je zabrisal med nami sleherno mirzjo. Vsi smo radostno vzklikali.

Nekaj ur pozneje, po 14 dneh negotovosti na odprtem morju, se je čolnaril v blestečo, belo obalno peščino. Moji tovariši so hoteli poskakati na kopno, a bili so tako slabotni, da so se spotikali. Plaziti so se morali po pesku.

V majhni, s trejem pokriti koči, blizu našega čolna, smo našli velik lonec, poln riža in slanih rib. Kar z rokami smo se ga lotili in smo jedli kakor volkovi. Nato smo se zlekli in v spalnici, ko da bi nas kdo zaklal.

Ko smo se zbudili, smo se napotili v notranjost. Oblasti so dobrohotno poslušale našo povest — Angleži so vrazijali Guyano kot izvržek civilizacije — dale so nam hrane in nam dovolile, da smo se pošteno odpočili.

Ročna dela iz prsti, ki so jih izdelali kaznjenci na Otoku zveličanja na Hudičevih otokih

Podarili so nam celo nov čoln. Novi, pravkar potrjeni zakon dovoljuje beguncem iz francoske Guyane ostati na otoku 24 ur. Hkrati pa oblasti tudi beguncem pomagajo, da lahko beg nadaljujejo.

10. junija je neka angleška ladja odpeljala na odprto morje naš novi čoln, obilno založen s hrano. Pred nami so se razprostirali drugi otoki angleške Zapaadne Indije, otoki, ki so pomenili vmesne postaje na poti proti severu in v svobodo, v smeri proti Miamiu.

Dnevi so bežali drug za drugim, zdelo se je, da napredujemo, a nikakor nismo zagledali kopnega. Šest dni je preteklo, nalo smo si priznali, da smo izgubljeni.

Šestnajst dni po odhodu s Trinidada nas je morje vrglo na dolg in gol pas kopnega. V velikih, penastih valovih nas je z bliskovito hitrostjo gnalo proti obali. Še preden smo mogli kaj storiti, da bi si rešili golo življenje, smo trčili ob obalo. Čoln se je razbil. Posrečilo se nam je pa, rešiti nekaj hrane.

Zanetili smo na obali ogenj in si pripravili kosilo. Komaj smo pričeli jesti, že smo opazili, da se nam bliža skupina nagih Indijancev, oboroženih z loki in puščicami. Pričeli so pregledovati tisto, kar smo si bili rešili. Kakor hitro smo jim skušali prepričati, da bi nas oropali, so nam pričeli groziti. Na koncu so nam pobrali vse, kar smo imeli, celo obleke. Eden izmed njih je pograbil zavoj v ovsošenem platnu, v njem je bil moj dnevnik s Hudičevih otokov, dnevnik, ki sem ga bil pisal 15 let. Pograbil sem ovčjo, ga odprl in mu pokazal, da je v njem samo papir. Na vse grlo reče se, mi ga je vrnil.

Na lepem so izginili za peščenimi sipinami.

Vsi, od prvega do zadnjega nagi, oboroženi samo z bodali, ki smo jih bili utegnili skriti pred Indijanci, smo se napotili po vročem pesku.

(Nadaljevanje prihodnjič)

Za
nego
kože!

SOLEA

Milo in krema

Anekdote

Mrzla prha

Slavnega nemškega zdravnika, profesorja Kussmaula so poklicali k neki stari, osamljeni, bogati dami; v pred-sobi je zdravnik našel zbrane vse sorodnike, ki so, dobro je vedel to, komaj čakali na damino dediščino. Ko je zdravnik pogledal bolnico, se je z žalostnim obrazom obrnil k sorodnikom in dejal:

»Z žalostjo vam naznanjam, dame in gospodje (pridušeno ihtenje), a proti božji volji smo brez moči (krčevit jok); vaša draga sorodnica — tu je nalašč počakal, kakor igralci, kadar natezajo radovednost gledalcev — vaša draga sorodnica — bo kmalu spet zdrava!«

Škodljivo, a potrebno

Napoleona III. (1808—1873), takratnega predsednika in še ne cesarja vseh Francozov, je lepega dne v družbi prosila neka dama, strastna nasprotnica tobaka, naj vendar prepove moškim kajenje, to nezaslišano zlo. Napoleon je svojo cigareto ljubeznivo odložil, se prijazno nasmehnil in menil, da je kajenje sicer nekaterim v veliko zlo, drugim pa v veliko zadovoljstvo, povrh vsega pa prinaša državi nešteto milijonov davka na leto. »Kljub temu,« je nadaljeval predsednik, »sem pripravljen ugoditi vaši želji in prepovedati kajenje tobaka, če mi namesto tega zla imenujeje krepost, ki bo prinašala državi prav toliko milijonov davka kakor tobak.«

Zausnica

Otto Bismarck je bil že kot mladenič zelo odločen in ponosen. Ko ga je nekoč neki starejši polkovnik hotel preiskusiti, ga je vprašal:

»Kaj bi napravil, ako bi ti zdajle prisolil zausnico?«

Mladi Otto je brez oklevanja odgovoril: »Pred izumom samokresa bi me to še spravilo v zadrego.«

Velika umetnost

Ko je bil Rubens (1577—1640), slavniti flamski slikar na višku svoje slave, je zelo razpisno živel. Isti čas je živel na Flamskem tudi alkimist Brendel, ki je bil slikarju zelo nevoščljiv njegovega bogastva in ga je hotel izkoristiti zase. Rubensu je pogosto pripovedoval o svojih »upalnih« idejah, da bi delal zlato in je slikarja nagovarjal, naj se udeleži njegovega podjetja. Rubens naj bi sezidal laboratorij in kupil vse, kar bi bilo potrebno za izdelovanje zlata, Brendel bi n' pa zato dajal polovico svojih 'bajnih' dohodkov.

Rubens je mirno poslušal pretirane alkimistične predloge, potlej je pa smehljaje se odvrnil:

»Čemu vse to, prijatelj? Umetnost izdelovanja zlata, kar najhitreje in najbolj zanesljivo, sem se že zdavnaj naučil s pomočjo svojega čopca...«

Vse za denar

Leta 1834, je regenta Espartera španska zmerna stranka odstavila, z njim vred je pa zletel tudi neki njegov pribočnik in obsodili so ga zaradi veleizdaje na smrt. Tik pred usmrtništvom se je vrغل pred novo špansko kraljico Izabelo II. (1833—1868), ki je prihajala iz palače, neki starček na kolena in jo tako milo prosil za pomilostitev obsojenca, da se je Izabelino srce omečilo in je častnika res pomilostila. Ko je pozneje pomilosteni pribočnik pripovedoval v veseli družbi svojim tovarišem, kakšno srečo je imel, je eden izmed njih dejal, da je bil starček nedvomno njegov oče.

»Še zdaleč ne,« je odgovoril častnik, »moj oče je že davno v grobu. Človek, ki mu dolgujem življenje, je bil neki star oderuh, ki sem mu bil dolžan nekaj tisočakov.« (ba)

Vsak

nima toliko denarja
da more potovati v
kopališče

Toda vsakdo

bi moral dati za zdravje letno
100 — 150 dinarjev in piti mesec
dni mesto druge vode samo našo
znamenito:

Radenski zdravilni vrelec
onega z rdečimi srci iz

Radenskega zdravilnega
kopališča Slatina Radenci
(pri Mariboru)

Zahtevajte gratis prospekte!

Varčnost ali - skopost?

»Človek ni nikoli prevarčen,« so me vse od najnežnejših let učili starši. Naj mi oprostite, ako jim danes ugovarjam, da je prevelika varčnost — po domače skopost — včasih nevarnejša od razsipnosti. Zanesljivo pa varčnost prav kakor razsipnost muči človeka življenje prav tedaj, ko človek upa, da se ga bo pričel veseliti in ga uživati. Naj vam povem zgodbo, resnično zgodbo o dveh skopih zakoncih, sodili boste sami, ako so moje besede upravičene.

Bila sta fant in dekle in poročila sta se iz ljubezni. Zelo srečna sta bila, stanovala v majhnem stanovanju sredi mesta in že prvo leto dobila sinčka. Tedaj je mož, že tako nagiben k varčevanju, dejal: »Svojemu otroku morava sezidati dom, ne v mestu, ampak tam, kjer se pričena gozd in kjer so še travniki.« Dom! Ta misel je zajela moža in ženo bolj kot vse drugo. Nista bila premožna, a varčna in res sta kmalu prišla nekaj denarja. Premalo, zdaleč premalo je bilo za dom! Mož si je torej še sposobil denarja. Ker je imel stalno službo, je upal, da ga bo kmalu vrnil. Pričela sta zidati dom ob robu gozda na zelenem travniku.

Sezidala sta dom in družinica se je vesela vanj. Lepo bi bilo, ako ne bi bilo treba vsak mesec plačevati posojilnici toliko in toliko obresti. Tedaj je prišla kriza in možu so znatno znižali plačo. Treba je bilo še bolj varčevati. Varčnost je tedaj vsaj možu že prešla v kri in meso in žena, ki je moža ljubila, se je skušala tej umetnosti priučiti. Res je, varčevali so za dom. A pri tem varčevanju je trpel otrok. Sin. Ne morem reči, da ga ne bi imela rada, a bil je nekako nehoti vključen v varčevanje in zato so varčevali tudi pri njem. Tu se je začela napaka.

Poznala sem tega otroka. Ko je imel devet let, se je igral z nami, desetletnimi otročaji. In povedal nam je, da popreje nikoli ni utegnil, igrati se. Ni bil otročji, bil je nenavadno priden in resen, saj je bil vzgojen v zavesti, da je treba žrtvovati vse, prihraniti vse, pri vsem varčevati za dom. Varčnost je tem ljudem prešla v kri in meso, postala je nekako častihlepje, nekakšna strast. Ko je sin naredil veliko maturo, je moral na Dunaj študirati. A dom je terjal svoje in sin je moral živeti, kakor je vedel in znal. Studirati je pa moral, kajti to je bilo v očetovem načrtu: imeti svoj dom in imeti sina, »dohotek« — po kar najnižji ceni. Sin se je učil. O počitnicah je inštruiral. Nekaj je prinesel domov cel tisočak, še nov in komaj preganjen. Bila sem takrat slučajno pri njih, bili smo sosedje. V mestu je bil cirkus in sin bi si ga rad ogledal. Prosil je mater za kovača. Pa ga ni dobil, kajti treba je bilo varčevati za dom. Kmalu nato se je sin vrnil na Dunaj. In ne dolgo potem smo zvedeli, da je legel in umrl. Zakaj? Še danes nihče ne ve. Menda od vsega hudega. Vse življenje samo varčevati, biti otrok in ne poznati igranja, ali je torej vredno živeti?

Dom pa stoji. Stara dva sta sama in žalujeta za sinom, a dom je že plačan. Sta sta z glavo skozi zid in ostala sama. Bila sta prevarčena. Žrtvovala sta svojemu nazoru, svoji strasti, svojega edinega sina. Morda je bilo lepo, da sta si postavila dom, a v njunem računu je bila ena postavka napačna, prav zanesljivo, drugače bi se morala danes veseliti življenja. Tako sta pa zmerom otožna in še zmerom varčujeta, čeprav ne vesta, za koga.

To je žalostna zgodba, kaj ne? Uči nas, da ne smemo podležiti samo eni strasti, pa čeprav je ta strast plemenita, čeprav je njen cilj vzvišen. Uči nas, da je varčevanje lahko prav tako nevarno kakor razsipanje, če se mu popolnoma predamo in če se po malem spremenimo v skopost. Saska

Parfimiran pisemski papir je marsikateri zelo pri srcu, samo denarja nima, da bi si ga kupila, ker je znatno dražji od navadnega. Sama si pripravi parfimiran pisemski papir tako, da omočiš kosček pivnika v parfumovo esenco, nato pivnik posušiš in ga vložiš med pisemski papir. Vse skupaj dobro zapreš v kakšno škaflo in pustiš zaprto nekaj dni. Tako parfimiran pisemski papir ohrani vonj več let.

KOLESA

damska in moška, najnovejši letošnji modeli v največji izbiri naprodaj po neverjetno nizkih cenah.

NOVA TRGOVINA
TYRSEVA (DUNAJSKA) CESTA 36
nasproti Gospodarske zveze

Za kolesa samo »Durlin-lake«!

»Zdravnik mi je zapisal dieto...«

Kaj smem jesti in česa ne smem?

Menda ga ni človeka, ki še ne bi imel v življenju bolezn, da se mu ne bi bilo treba nikoli ravnati po tej ali oni dieti. Ta ima občutljivo kožo, drugi trpi za protinom, tretjemu nagaja želodec, četrti ima bolne ledvice, skratka nešteto je bolezn na svetu, ki terjajo dieto, in sicer celo zelo strogo dieto.

Enkrat za vselej si moramo zapomniti, da dietni postopek pomaga le tedaj, kadar se pikolovsko natanko ravnamo po njem. So bolezn, ki jih samo z dieto utegnemo popolnoma ozdraviti. Šele, če se ravnamo po dietnih predpisih, nam pomagajo tudi zdravila. Marsikdo je pa pogosto v zadregi, ker ne ve, ali ta ali ona jed spada med prepovedane dobrote, ali jo pa sme mirno jesti. Zdravnik pogosto ne našteje natanko vseh jedi, če jih pa našteje, jih utegnemo hitro pozabiti. Zato smo se odločili, da bomo v današnji številki pričeli prinašati natančne dietne predpise za vse tiste bolezn, ki terjajo strogo dieto. Pričnimo pri bolezn, ki se loti starih in mladih in ki se je boje vsi, brez izjeme. Tej bolezn pravimo:

Pri protinu ne obole posamezni deli telesa, narobe, vse telo trpi motnje zaradi prebitka sečne kisline, bodisi, da je telo preveč proizvajala ali pa da je premalo izloča. Ta kislina je namreč iz tako imenovanih beljakovinskih teles. Naloga dietnega postopka je torej ta, da prepreči privajanje teh teles s hrano v človeško telo, da dovoli torej samo tista hranila, ki imajo kar najmanj beljakovinskih teles in zabrani vsa tista, ki imajo mnogo beljakovin.

Juhe: Dovoljene so: juhe iz pretlačene krompirja, kruha, zelenjavne juhe, zdrobova juha, pšenična juha, juha iz tapioke, juhe s testenimi. Prepovedane so: mesne juhe, ledvične, jetrne in vranične juhe, juha s pljučki in masne juhe. Razen tega niso priporočljive zelo začinjene juhe, juha iz ovsenih kosmičev, razni močniki, ječmenčkova juha, gobova juha in juhe iz raznih stročnic.

Jajca: so dovoljena, pripravljena na vse načine, kajpak v zmerni množini in ne preostro začinjena.

Meso: je dovoljeno samo trikrat na teden, in sicer tudi tedaj samo pri enem obroku na dan. Prepovedano meso: golobčki, jetra, ledvice, vrana, pljučka, priželje in vse drugo masno. prekaženo, ostro začinjeno in pikantno meso. Tudi paštete in konzerve niso priporočljive.

Mesni izdelki: dovoljeno: ne prepičkatna slanina, prav tako ne posebno pikantna gnat. Strogo so pa prepovedane klobase, posebno ostro začinjene in prekažene.

Ribe: dovoljene so: postrv, ščuka, ruski linj, prekajen slanik, samo pretlačen z mnogo presnega masla. Prepovedane so: vse druge ribe, jegulja, losos, sveži slaniki, vse ribje konzerve, slane sardelice in sardine v konzervnem olju. Prav tako je prepovedana slana sardelna pašteta.

Krompir: dovoljen je kuhan, pečen, dušen krompir in krompirjev pire. Dovoljeni so tudi krompirjevi

cmoki in svački. Prepovedana je pa krompirjeva solata.

Stročnice: vse vrste graha, leče in fižola so strogo prepovedane.

Gobe: dovoljeni so kvečjemu kukmaki in tudi ti samo enkrat na teden po 10 dkg. Vse druge vrste gob so strogo prepovedane.

Zelenjave: dovoljene so: kole-rabe, črni koren, artičoke, korenje, paradižniki, manj priporočljive, a še dovoljene sem in tja: rdeče zelje, navadno zelje, rabarbara. Prepovedane so vse druge zelenjave, med njimi posebno špinaca, cvetača, beluši, redkvi-ca, radič, hren.

Solate: dovoljene so: endivija in paradižnikova solata, a le z malo kisa in olja; prepovedane pa: beluši, glav-nata solata, kumare, fižol, leča, ribja in mesna solata.

Omake so dovoljene tiste, ki so pripravljene s presnim maslom, jajci, moko, mlekom, z manj smetane in le malo soli. Prepovedane so vse masne, ostro začinjene omake in pa vse omake, pripravljene iz prepovedanih hrani-l.

Pecivo: dovoljene so vse vrste peciva, razen svežega kruha.

Vrste žita: dovoljene so: zdrob, pšenica, riž, kaša; prepovedane so pa: oves, ješprenček, otrobi.

Močnate jedi: dovoljene: rezanci, testenine, krpniki, narastki, pečenjak, palačinke, močnate in zdro-bove kaše, sadne gibanice. Prepovedane so pa: masne, trde in težke jedi s prepovedanimi dodatki, posebno z orehi, mandlji, kostanji s kakaom, čokolado, medom.

Slaščice: dovoljeno: biskvitno testo, kekci, valjci, kisli sladkorki. Prepovedano: sveže kvašeno testo, kro-fi, sladoled.

Mezge: dovoljene: presno maslo, razne sadne mezge in sadni želeji. Prepovedano: mast, margarina, sar-delno maslo, med.

Sir je na splošno dovoljen, samo zelo zmerno.

Sadje: dovoljeno je: presno sadje, predvsem banane, pomaranče, man-darine, grape-fruit, pa tudi jabolka, marelice, češnje, breskve, slive in grozdje. Prepovedano: maline, rdeče jagode, šipek, melone, orehi, mandlji, kostanji.

Začimbe: dovoljene so: zmerno sol, kis, gorčica, čebula, kumna, muškatni orehek, cimet, lovor, kapre. Prepovedane: peteršilj, poper, paprika, ingver.

Pijače: dovoljene so: navadna voda, ne premočna kislina voda, sokovi dovoljenih sadežev, mleko v zmerni množini, kava le malo in šibka. Prepovedane so: močna kava, močne mi-neralne vode z ogljikovo kislino, čaj, čokolada, vse vrste alkohola.

EN DAN NAŠE DIETE

Dan brez mesne hrane: Zajtrk: kozarec toplega sladkega mleka, pre-pečenec, presno maslo.

Južina: dve mehko vkuhani jajci, prepečenec.

Kosilo: Pretlačena krompirjeva juha, zelenjavni krpnik, palačinke z ze-

Pri delu

se prav lahko prehladite, a mnogokrat nastane iz »brez-pomembnega« prehlada resna

in dolgotrajna bolezen. Vze-mite zaradi tega že pri prvih znakov bolezn svetovno znane

ASPIRIN

TABLETE Z BAYER-JEVIM KRIŽEM.

Oglas reg. pod S. br. 437 od 10. I. 1934.

lenjavnim nadevom, endivija, zdrobov narastek s sadnim sokom, sadje.

Popoldanska južina: dve banani, prepečenec.

Večerja: Testenine s paradiž-nikovo omako, presno maslo in sir, žemlja, kompot ali sadje.

Dan mesne hrane: Zajtrk: mle-ko in šibka kava, žemlja, presno maslo, pomarančni jam.

Južina: Palačinke z zelenjavnim nadevom.

Kosilo: Paradižnikova juha, pe-čena kokoš, mešana zelenjava, sadni krpnik.

Južina: Kozarec mleka in pre-pečenec.

Večerja: Krompir s presnim ma-slom, sir, prepečenec s presnim ma-slom, sadje.

Soba za najmlajšega v hiši

V sobi, ki imamo v njej našega najmlajšega, torej našega novorojenčka ali dojenčka, moramo izbrati suh ko-tiček, poleg okna da pride do našega ljubljenečca dovolj sonca, zraka in svetlobe. V sobi, ki imamo v njej otroka, naj ne bo vse mogoče ne-potrebne navlake. Zavese naj bodo tenke, da bo soba dovolj svetla. V otroški sobi ne smemo likati in kaditi. Prav tako ne smemo v njej sušiti perila. Zaradi slabega in vlaž-nega zraka kuhinja ni priporočljiva za otroka, ropotanje pa tudi škoduje otrokovim živcem. Otrok mora imeti kar največji mir. Pred hudo vročino ga obvarujemo tako, da okenska stekla večkrat na dan otremo z mokro krpo, namočeno v mrzli vodi ali pa da na okno obesimo vlažno krpo. Otrok naj bo poleti oblečen samo v srajčko, po-zimi pa v flanelaste oblečke. Pozimi moramo paziti, da ne pride volna do občutljive otrokove kože in je ne uje. Pred muhami obranimo sobo in otro-ka tako, da zagrnemo okna s tenčico. Za otroka nikakor niso primerna klet-na stanovanja, ker sta za razvoj kosti potrebna sonce in suh zrak, prav klet-na stanovanja so pa po navadi vlaž-na in pospešujejo angleško bolezen. Tudi podstrešna stanovanja niso po-sebno primerna, ker je poleti v njih vroče, vendar so pa bolj zdrava od vlažnih kletnih stanovanj.

V otrokovi sobi je najvažnejši del pohištva vsaj za otroka — otroška posteljica. Posteljica je lahko kovinasta, lesena ali pa kar preprosta košara iz vrbovine. Paziti moramo, da je tvarina za posteljico čisto neškodljiva, ker otrok pogosto posteljico liže. Otroška posteljica mora biti visoka vsaj v vi-sini stola, ker je nižje na tleh zmerom prepih, imeti mora pa tudi dovolj vi-soko ograjo. Važno je, da so presledki pri ograji kar najozži, da otrok ne more skozi nje vtakniti svoje glave, saj vemo, kako radi otroci vtikajo glave v takšne presledke. Za otroka je najboljša kovinska posteljica.

Za zasebne hiše so kar najbolj pri-poročljive lesene postelje, dolge 1,5 m. Prav higijenska je tudi košara iz vrbo-vine, bodisi s stolalom ali pa brez nje-ga. Poleg omenjenih postelj uporabimo v skrajni sili navaden zaboj, ki ga lepo obložimo s pleniciami. Boljši je

takšen navaden zaboj, ko da bi otrok spal pri odraslih ljudeh. Odrasli otro-ka pogosto lahko ponoči inficirajo z dihanjem, kihanjem in govorjenjem. Med spanjem ga mati lahko udari ali celo zaduši.

Važno je tudi pokrivalo otroške posteljice. Pokrivalo mora biti primerno lahko, nikakor pa ni pripravno pokri-njalo iz odej in prešitih odej, kakršne uporabljajo očasi ljudje. Vozček je pa kaj neprimerna otroška posteljica. Kavčuk je nezdrav, ker pride do otro-ka premalo zraka in ker se pri sleher-nem premiku stresa. Vozček uporab-ljamo za prevažanje in ne za spanje. Streha mora biti zmerom odprta, tudi če otrok spi. Nekaj drugega je, ako gre dež, takrat pa streho potegnemo navzdol. Zibelka ni primerna, ker pri-de lahko do otroka razen mrces.

Oprema posteljice: takoj na posteljico damo žimnico, ki naj bo

LOŃAR-RAŠKA-STARĖ

MODNA MANUFAKTURA
LJUBLJANA, Frančiškanska ul.

iz treh delov. Žimnica mora biti trda. Za žimnico je priporočljiva žima, upo-rabne so pa tudi: morska trava, lič-kanje, slama in lesna volna, ki je prav posebno zdrava. Nikakor pa ne upo-rabljajmo plev, puha, vate in perja. Otroku mehka podlaga škoduje, ker se v premekih postelji ne more do-bro razvijati. Čez žimnico položimo kos nepremočljivega platna, tako dol-gega, kakor je dolga posteljica. Pre-šite odeje za otroka niso priporočljive, ker jih je težko snaziti. Odeje obleče-mo v preobleke, najboljše platnene. Da se otrok ne prehladi, privežemo odejo s trakovi na posteljico.

Mlade mamice, tako malo je treba za zdravje in razvoj vaših ljubljeneč-kov! Glejte, da ne boste teh malen-kosti puščale v nemar, kajti če sodimo otroke po materah, velja prav tako, da sodimo matere po otrocih.

Teta Meta

Naša kuhinja

KAJ BO TA TEDEN NA MIZI?

Četrtek: Možganova juha, sladka repa, krompirjev pire, kuhane telečje kosti. — Zvečer: Jajčna jed s so-lato endivijo.

Petek: Zelenjavna juha, jabolčna gi-banica, kompot. — Zvečer: Kavni krpnik, kompot.

Sobota: Golaževa juha, zrezki v pa-priki, dušen krompir, solata. — Zve-čer: Krompirjevi svački s solato.

Nedelja: Riževa juha, svinjina v kvaši, kostanjev pire, mešana solata. — Zvečer: Mrzel narezek.

Ponedeljek: Vlivanci na goveji juhi, nadevana gos, solata. — Zvečer: Vampi s parmskim sirom.

Torek: Vranični cmoki na goveji juhi, kislj repa s slanino, krompirjev pire. — Zvečer: Pečenjak s kom-potom.

Sreda: Žličniki na goveji juhi, če-bulna omaka, krompirjev pire, jabolčna torta. — Zvečer: Pljučka s krom-pirjem.

Pojasnila:

'Zrezki v papriki: Potolci, nasoli in posipaj s papriko zrezke telečjega stegna; daj na razbeljeno mast nare-zane čebule in speci v tej masti v moki povaljane zrezke. Naposled pri-daj lahki nekaj žlic kisle smetane in obloži zrezke s testeninami ali s cmoki.

Ne pozabite si ogledati

vedno novodošle novosti

MODNI TRGOVINI

T. EGER, LJUBLJANA

SV. PETRA CESTA ŠT. 2

Prosimo, ogledajte si izložbe!

Dva čudovita pariška mode la modernih krznenih plaščev

ZAKON GOSPODA TERBRÜGGA

Nemški napisal F. Carlsen

ROMAN

6. nadaljevanje

Po biserju je plesala jarka luč, ki je bila iz lestencev in metala na njeno prosojno kožo spreminjala se sence. Kostanovi lasje so ji v težkem, razkošnem vozlu padali na ponosen vrat in temne oči so začudeno in nekoliko zvedavo pile vse to razkošje in morje luči. Bila je ena najlepših, če ne najlepša gostja tistega večera.

Magda je že kot dekle bila osiše družabnega življenja in tudi zdaj, ko je bila žena enega najboljših meščanov, se je kaj kmalu zgrnila okrog nje skupina obudovalcev. Zvest, da je lepa, posebno pa še zavest navedene opore, ki ji je ostala še od zadnjega pogovora s Stefanom, ji je vrnila nekdanjo živahnost in neizrekljivo ljubečost. Govorila je, se smejala in kramljala tako duhovito in naravno, da so jo odkrito občudovali vsi, celo neka gospa Brieswegova, splošno znana zaradi svojega zlobnega jezika.

Magda je sprejemala vse te poklone občudovanja ljubeznivo, a udržano in je med se in njene obudovalce postavila zid ponosne poročene žene iz dobre družbe. Celo najbolj razbrzdani veseljaki se ji niso drznili približati z dvornimi pokloni, temveč so se klanjali njeni vzgoji, njeni razumnosti, predvsem pa kajpak njeni čudoviti lepoti.

Stefan je le od daleč opazoval uspeh svoje žene. Redkokdaj je pristopil k njej, kajti bal se je, da ne bi veljal za ljubosumneža in da ne bi pokvaril ženi veselja. Magda je pa njegovo vedenje spet občutila kot bridke zbudljaj svojemu ponosu, saj ni slutila, zakaj se je njen mož tako izogiba. Menila je, da je Stefan pač tako ravnodušen do nje in mladostno jo je žalilo, da je še ni prosil za noben ples in da se je pogovarjal samo z drugimi damami. Stefan je pa delal vse to iz nekega skrivnega, napačnega prepričanja, da bi bil ženi v nadlego in — čeprav se mu je to upiralo — je prav kakor Magda plesal samo z drugimi, kajti, kakor so okrog Magde rojili gospodje, so se okrog Stefana vrtele dame.

Magda je pravkar plesala z grofom Fürechem-Schlingenom, elegantnim poročnikom in svojim sosedom pri mizi, ko je stopila v dvorano neka visoka in vitka dama. Ni bila lepa, a na njenem obrazu je bilo nekaj nenavadno omamnega. Nisi vedel, ali je ta čar v njenih ogledno-črnih očeh, ali v vranečrni, gladkopetanih lasih, ali pa v polnih, strastno zakroženih ustnicah. Njeno čelo je bilo visoko in nenavadno jasno, postava polna in ponosna. Čudovit je bil izraz njenega bledega, nekako strastnega obraza, posebno kadar je plesala oči in ji je kri obarvala baržunasto mehka lica, ki na njih ni bilo trdnosti rdečice.

Magda jo je spoznala in zdrnila se je. Bila je Ingeborga Hellmerjeval. Dosele jo je opazovala samo na odru, poznala jo je po slikah iz revij raznih trgovin, in ker je tem slikam manjkalo barve in ker je umetnica nastopala v vseh mogočih vlogah, njena osebnost in njena lepota nista prišli do polnega izraza. Prav zato Magda ni imela o njej pravega pojma in prav zato jo je njena nenavadna, neugnanja lepota, iz bližine le še lepša, tako očarala.

»Saloma,« je skoraj podzvedno dihnila Magda.

»In zmerom na lovu za novim Kretnikom,« se je porgljivo nasmajal grof. Isti hip, ko so mu ušle te besede, se je spomnil, s kom govori in ugriznil se je v ustnice, ne da bi se kaj pristavil.

Roj gospodov je obsul Ingeborgo že pri vходу, ona je pa ponosno hodila po dvorani, z dvignjeno glavo, ko da nekoga išče.

Magda je slutila, koga in srce ji je burno utripalo ob misli, da bo videla prvo srečanje Ingeborga s Stefanom, ki ju je vezalo toliko nepozabnih spominov.

Naposled je Ingeborga zagledala Stefana. Poslovila se je od svoje družbe in namerila svoj korak naravnost proti njemu, vsaj Magdi se je tako zdelo. Ni se zmotila. Stefanu pa ni bilo nič nerodno; ko mu je lepa znanka ponudila roko v poljub, se je vljudo njo priklonil in jo poljubil. Magda je v strogih črtah njegovega obraza zaman iskala sled kakšnega zadovoljstva ali prikritega veselja. Stefan pač ni bil človek, ki bi hotel pred vsemi ljudmi igrati svojo vlogo.

Samo Magda je med zibajočimi zvoki valčka in med čebljanjem grofa začutila, da se je v teh nekaj besedah, ki sta jih izmenjala Ingeborga in Stefan, prišel zanjo nov odlomek njenega življenja.

Koncert se je pričel. Neki mlad umetnik je najprej zaigral dve Lisztovi rapsodiji, tako ognjevit, da je njemu ritem samo še razbijač Magdina čustva. Po kratkem odmoru je stopila na

koncertni oder Ingeborga Hellmerjeval.

Zapela je nekaj arij iz »Walküree« in »Tristan« in žela orkan odobravanja. Celo Magdo je njena zmagovita umetnost potegnila v krog njenih občudovalcev. Mlada žena se ni več budila, da je mož, kakršen je Stefan, podlegel tej sili, ki je mogla v človeku razbiciati vse strasti in zbuditi vse čute. Tako so ji ploskali, da je morala dodati še neko ljubezensko pesem od Richarda Straussa. Ne, ne, Magda se ni zmotila. Ko je umetnica pela to pesem, so njene temne oči, žareče kot ogelje poiskale — ne glede na poslušalce — Stefana Terbrügga in se strastno vmesale vanj. Stefan je nebrzično in prekritih rok slonel ob nekem stebri. Ni odgovarjal na njene poglede, stal je mirno in zapeto, ko da ne bi bil prav on žarišče zaljubljenih Ingeborginih pogledov.

Magda ni hotela pokazati nezadovoljstva zaradi Ingeborginega netaktnega vedenja. Narobe, svojemu sosedu je celo omenila, da še nikoli ni bila slišala tako čudovitega petja. Ko je bilo koncerta konec in so se pričeli poslušalci razhajati, je sprejela grofovo roko in odšla z njim v plesno dvorano. In ko je orkester uredil valček »Na lepi, sinji Donavi«, je sprejela grofovo ponudbo in zaplesala z njim.

Mehki valčekv ritem ji je bil všeč in uspal je njeno razburjenje. Ko jo je pozneje grof peljal nazaj k mizi, se je njen prejšnji občutek tesnobe in strahu že čisto razblinil.

Plesalec za plesalcem je prihajal k njeni mizi in Magda ni nikogar odklonila. Samo Stefan je še ni prosil za ples, le sem in tja je prišel k njej in jo vprašal, ali česa potrebuje. Ko so pa plesalci prišli ponjo, se je brez besede umaknil.

S pevko se tisti večer nista več srečala. Ingeborga je stala v majhni sosednji sobi, obkrožena od svojih občudovalcev. S slabo prikrito nejevoljo je kadila cigareto za cigareto. Slastno je sem in tja na dušek izpila kozarec šampanjca in smejala se je na vse grlo, ne da bi sama prav vedela, zakaj.

Bilo je že okrog dveh zjutraj, ko je Magda stopila k svojemu možu in mu dejala:

»Ali se ne bi odpeljala domov?«

»Ali ti je že dovolj zmag? Kaj bodo pa rekli tvoji plesalci, če jim boš pobegnila pred kotljonom?«

»Prav nič mi ni mar, kaj bodo rekli. Pravkar sem mislila, kako ti mora biti dolgčas, ko se prav nič ne zabavaš, ampak moraš samo poslušati ničeve in prazne razgovore.«

»Kakor vidiš, se ne trudim posebno, da bi bil družaben. Imel sem obveznosti do svoje sosedice pri mizi, a napolnil sem jih svojo tovarišino in vse kaže, da je moja sosedica z njim bolj zadovoljna kot s menoj. Zdej se počutim osamljenega, ko da bi bil v svoji sobi.«

»Ali nisi nikoli v življenju plesal?«

»Le kako moreš kaj takšnega vprašati? Pozabljaš, da sem bil diplomat in da sem moral obvladati tudi takšne prazne umetnike. A meni samemu ni do plesa.«

Magda se je hudomušno nasmehnila.

»In če te zaprosim za prihodnji valček?«

»Zelo ljubo mi bo plesati s teboj, to menda razumeš. Bojim se pa, da boš z menoj izgubila veselje do zabave, izgubila nekaj veseljih trenutkov, ki jih boš ukradla svojim oboževalcem.«

Kmalu se bo vrnil...

Neki eleganten gospod najame taksi in se pelje do sodniškega poslopja.

Pred sodniško ga vpraša sofer: »Ali naj morda počakam, da se boste vrnili...?«

Gospod: »Zaradi mene lahko, če utegnete tako dolgo čakati.«

Sofer: »Ali vas dolgo ne bo?«

Gospod: »Ne, samo tri mesece.«

Molčečnost.

Meta ima zarochenca.

»Ali je vsaj tih in molčeč?« jo vpraša prijateljica.

Meta prikimava. »In še kako! Ze štiri tedne se poznavam, pa še zdaj ne vem, kako mu je ime!«

Zagovorila se je

»Koliko let imate, Irena?«

»Osem in dvajset.«

»In vaša najmlajša sestra?«

»Dva in trideset!«

Iz otroških ust

»Pavel, kakšne koristi imamo od sonca?«

»Nobenih, gospod učitelj. Ponoči ne svetli, podnevi je pa tako in tako svetlo!«

Preveč je že povedal

Sedita v parku na klopci. On poje lepe pesmi. Ona ga pa zvesto posluša.

»To je pač moja osebna stvar,« je nekam zapeto odvrnila Magda. »Torej privoliš?«

Prvi ples je bila četvorka. Tega je Magda odplesala s poročnikom Melgersom, Maltitzovim prijateljem. Dobro ga je že poznala iz časa svoje prve zaroke in zelo ga je spoštovala zaradi resničnosti in vrljivosti napram damam. Vedela je, da ljubi Olga Lindornovo, hčerko nekega odvetnika. Uredila je torej tako, da sta bila Olga in njen plesalec pri četvorki njun nasprotni vis-à-vis. Po četvorki je bil kratek odmor. Nato je pa orkester uredil valček. Magda je čakala, ali bo Stefan držal svojo besedo, ali se bo pa kakor koli že hotel izmazati. Pa ni imela dosti časa za premišljevanje, že je stal pred njo njen mož in se vljudo in nemo priklonil kakor kakšen tujec. Položila mu je roko na ramo in zaplesala z njim po dvorani.

Se nikoli ni tako vneto plesala in tako globoko čutila čara godbe, kakor v Stefanovem objemu. Držal jo je tesno in čvrsto, tesneje, kakor bi dovolila Magda kakšnemu drugemu plesalcu. Njeno telo je ubogalo sleherni njegov gib, kakor da bi bilo zrastle z njegovim telesom. Ni čutila utruje-

V 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Škrobi in svetločista srake, ovratnike, zaplestnice itd. Pere, suši, munga in lika domače perilo. Parno čisti posteljno perje in puh

tovarna JOS. REICH
LJUBLJANA

nosti, samo sladko pozibavanje in puščala je, da jo je Stefan vrtel, kakor je sam hotel. Naposled je orkester prenehal igrati. Po kratkem odlovanju je bil Stefan izpuštil. Opetekle se je, še vsa omamljena od plesa, da jo je moral Stefan prestreči.

»Bilo je pač preveč zate. Nor sem bil! A plesala si tako čudovito in ker nisem bil opazil, da bi bila utrujena, mi še ni na misel prišlo, da bi prenehal.«

»Saj nisem utrujena. Samo zavrelo se mi je pred očmi, pa je že minilo. Takoj bi hotela še enkrat zaplesati ta valček! Ah, Stefan, ti plesesh tisočkrat bolje od najboljšega plesalca, grofa Fürecha, da o drugih kar molčim!«

Tedaj je pristopila k njima Olga Lindornova. Položila je svojo roko na Stefanovo in meni nič tebi nič dejala: »Ta ples bo moj, gospod Stefan. Dame ne moremo dovoliti, da bi plesali samo s svojo lepo ženo. Menda milostljiva ne bo užaljena?«

»Zakaj neki bi bila užaljena, gospodična Olga? Sicer je bil pa ta ples samo dar, ki sem si ga bila izprosila od svojega moža. Ne morem pa vedeti, ali je Stefan pripravljen še darovati takšne mile darove...«

»Oprostite, gospodična Olga,« ji je tedaj segel v pogovor Stefan. »Domov greva. Prav pred nekaj trenutki mi je žena zapela, da je utrujena in da jo boli glava. Sami povejte, ali naj se torej ob izbirni med dolžnostjo in uživanjem odločim za drugo? A na prvem plesu, kjer se bomo srečali, vam obljubim prvi valček.«

»Potlej boste nedvomno pričeli plesati šele drugega,« mu je hudomušno zapretila gospodična Olga. »Ej, gospod

Stefan, res zaslužite svoj primetek... Ali veste, milostljiva, kako so v družbi krstili vašega moža? »Grizly! Medved!« bi rekli po naše, a to bi bilo za družabno ugajenost morda prerobato... Pomeni pa isto kakor »Medved-godrnjavček!«

»Da ne bom delal sramote svojemu prijatelju, dovolite, draga gospodična, da vas popeljem v objem vašega plesalca, poročnika Melgersa. Vi nama morate pa dovoliti, da pobegnemo domov, in sicer kar neopazno, drugače nas bi ljubi gostje skušali zadržati.« In Stefan je namignil poročniku Melgersu; mladi častnik je ves vesel pristopil, kakor hitro je v družbi zagledal svojo skrivno ljubezen.

»Kako pa veste, da velja ta moj ples Melgersu?« je nekam v zadregi vprašala Olga in našobila usta.

»Ne vem, ali velja ta ples res njemu, moral bi pa veljati! Zato dovolite, da za nekaj trenutkov prevzamem vlogo usode in vas popeljem v objem našega poročnika Melgersa!«

Olga je zardela od usesa, a vsa vesela je sprejela Melgersovo roko in se zavrtela z njim po plesni dvorani.

Ko sta Magda in Stefan že sedela v vozu, je Magdo silno peklo, da bi vprašala Stefana o Ingeborgi. Sama ni vedela, kaj bi hotela dognati. Karoli, samo nekaj naj bi vedela, nekaj zanesljivega, da se ne bi mučila v tej negotovosti. A njen dober okus in njena skrbna vzgoja sta preprečila, da se ni tako daleč spozabila. Tako sta zakonca nekaj časa trdovratno molčala. Stefan, ves zatopljen v svoje misli, še opazil ni, da Magdo zebe. Na lepem je pa začutil, kako se je stresla.

»Ali te zebe?« je zaskrbljeno vprašal. »Zakaj pa v takšnem mrazu hodiš ven samo v svilenem ogrinjalu? Takoj ognj roki krzneni plašč!«

»Tisto pa ne,« se je branila Magda, ko je videla, da si Stefan res slači plašč. »Ali misliš, da bi mogla dopustiti, da sediš ti v samem fraku na tem hladnem vozu?«

»Jaz se pač ne bom prehladil,« je odgovoril Stefan nebrzično. »Utrjen sem. Če pa hočeš po vsaki ceni, da tudi jaz ostanem na toplem, vem samo za en način, da se oba ogrejeva. In to ni neprijetno...«

Se preden je uganila, kaj misli, je že izvelkel svojo desnico iz rokava in jo položil okrog Magdinih ramen. Ogrnil je oba s krznenim plaščem in jo pričel tako, ramo ob rami, greti s svojo telesno toploto.

Magda ni vedela, kaj naj bi storila. Upirali se ji je zdelo otročje. Čeprav sta bila tik drug drugega, ji to ni bilo zopno, saj je vedela, zakaj je bil Stefan to storil. Najbrže bi bil tako ljubezniv do vsake druge dame v podobnem položaju. Ali pa morda ne? Sama ni vedela, zakaj ji je kri planila v obraz in zakaj jo je spreletaval rahel trepet, a upala je, da ga bo Stefan pripisal mrazu.

Stefan ji je olajšal položaj, kajti molčal je vso pot. Sem in tja je dvignil in popravil težko krzno ogrinjal, da je ne bi preveč težilo.

Pot je bila dolga in hudo zasnežena. Konji so le počasi gazili visok sneg.

Magda je čutila, kako jo je objemala sladka dremavica. Prižela se je k možjevi rami in toplota njegovega telesa jo je tako prijetno uspavala, da so se ji oči nehote zaprle in da je res zaspala.

Nekako pol ure je moralo preteči, ko je Magdo zbudilo tresenje voza. Njena glava je zdrknila s Stefanovih ramen na njegovo prsi in tam jo je nežno pridržal. Slišala je, kako je Stefanovo srce utripalo hitro in glasno in tudi v njenem srcu se je zbudil odmev. Čeprav je bila še nekaj trenutkov budna, se ni hotela premakniti in izdati. Tako varno in prijetno se je počutila, da ni hotela z nenadnim gibom presekati to sladko omotico. In medtem, ko se je hlinila, da spi, se je kar venomer vpraševala: »Zakaj vendar njegovo srce bije tako

Iz otroških ust

»Poglej mamica, tisti mož ima pa črn obraz.«

»Da, veš to je črnc in je po vsem telesu tako črn.«

»Kako pa ti to veš, mamica?«

Zlobnost za zlobnost

On: »Ali res ne verjamete, gospodična Milena, da se boste počasi naučili ljubiti me?«

Ona: »Nikoli, tega ne boste doživeli!«

On: »Saj sem si že mislil: Prestari ste že za učenje!«

Na lovu

»Zakaj pa tigra nisi ustrelil?«

»Izraz njegovega režečega gobca mi ni bil všeč za predposteljno preprogo.«

Odkrit nasvet

»Plačlino, samo en frank imam v žepu, kaj mi torej priporočate?«

»Drugo restavracijo, gospod.«

Dobesedno

»Včera je kmalu utonil, ko sem s pomalo padel v morje!«

»Ali ne znaš plavati?«

»Znam, a ob bregu sem videl desko z napisom: »Plavanje in kopanje tu prepovedano!«

(ba)

glasno? Ali morda misli na Ingeborgo Hellmerjeval, ki je že tako dolgo ni bil videl, ali pa morda bije to srce zame? Morda mu le nistem tako nepomembna, kakor se mi zdi.«

Voz se je ustavil pred domačimi vrati. Magda se je stresla in začudena dvignila glavo, ko da bi se bila pravkar zbudila. Stefan jo je takoj apustil iz svojega naročja. Čeprav je skušala na skrivaj ujeti na njegovem obrazu kakšno sled notranjega razburjenja, ni mogla ničesar opaziti. Pomagal ji je z voza in jo spremil do njene sobe.

Ponudila mu je roko, rekoč: »Hvala ti, Stefan.« Te besede, na prvi pogled malodane ničeve, je izrekla tako nežno in iskreno, da se je že zdelo, da bo Stefan nekaj odgovoril nanje. A na lepem je še tesneje kakor po navadi stisnil ustnice, se sklonil nad njeno roko in jo brez besede poljubil. Nato je tiho odšel v svojo sobo.

Magda je ostala sama, s tisoč naprotujočimi občutki v srcu. Kakor je bila še nekaj minut poprej vesela, takoj si je zdaj zaman prizadevala, da bi si pričarala prejšnje veselje in upanje. Vse se je razblinilo in razbilo ob Stefanovi zapetosti.

Nezadovoljna s samo seboj in z vsem svetom je legla in skušala zaspati.

VI

Ko je Ingeborga Hellmerjeval prišla domov, je v svoji prirojeni ježljivosti strgala s sebe dragoceno svilen ogrinjal in pričela nemirno korakati po svoji elegantni delovni sobi sem in tja. Drhtenje njenih polnih ustnic in nežnih rok je izdajalo nenavadno duševno razburjenje. Kako vendar si je to temnolase, blede dekle upalo njej, veliki in slavni umetnici, prevzeti edinega moškega, ki ga je bila kdaj ljubila? Prevzela ji je edinega ljubimca, ki v njenih rokah ni bil slavnata lutka, pač pa prav tako izrazita in močna osebnost, kakor je bila ona sama. Njena strast do njega je gorela dolga tri leta, čeprav se je ves ta čas zavedala, da je on ne ljubi s tisto polno, strastno in požrtvovalno ljubeznijo kakor ona njega. Vseeno je bil pa v njenem življenju in je na njeno življenjsko pot metel široko senco svoje izklesane osebnosti.

To ni bila navadna ljubezen. Bilo je navdahanje, polno strasti, trenja, nasprotij. Umetnost ju je družila. Kadar ni mogla zapeti te ali one nenavadno težke arije, je stekla k Stefanu. Pri njem je dobila pobudo za svojo umetnost, s svojimi resnimi in spodbudnimi besedami jo je ta moč dvignil, da je prav isto vlogo odpla in zaigrala tako, da so se ji vsi čudili. Njega dni ji je bila takšna ljubezen preborna, zdaj pa je vseeno hrepnela po njej! Stefan ji je hotel biti samo prijatelj. Ko je pa včasih plaho poskusila, da bi ga potegnila v vroči ogenj svojih razplamtelih strasti, se ji je vselej previdno izmuznil. Družba o tej tihi tragediji velike umetnice ni ničesar slutila. Vsi so pač menili, da vlada med njima naravno razmerje moškega Terbrüggega kova, in polnokrvne ženske, kakršna je bila Ingeborga. Nihče še slutil ni, da je bila ta ljubezen samo platonska. Ko je Ingeborga v svojih mislih preletela vsa ta tri leta svoje neplodne ljubezni, jo je zgrabila še hujša jeza na mlado tehniko, ki si je tako na lepem vzela najljubše, kar je bila imela in za kar se je dolga tri leta zaman borila.

Vse hitreje je hodila po sobi, ki pa ni prav nič spominjala na razkošne sobe razvajenih umetnic. Ni bilo košar cvetja, ne posušenih vencev in ne živobarvnih travkov s pahljastimi stili. Vse bolj je ta soba spominjala na delovno sobo kakšnega moškega, tako preprosta je bila. A v teh čistih črtah pohištva se je zrcalil izkristaliziran okus — okus Stefana Terbrügga. Stefan ni maral ničičkanosti in prenapolnjenosti. Ingeborga se je sicer ogrevala za razkošnost, a v svoji slepi ljubezni do Stefana, je storila vse, samo da bi mu bilo pri njej všeč. Zdej pa...

Stopila je pred veliko zrcalo in pritislila na električen gumb. Jarka luč jo je občila. Da, še je mlada in lepa, še more osvajati. Leta so ji prizanesla. Oči so sicer nekam utrujene, zato je pa polt vse bolj sveža in nežna, brez sleherne gubice. Tenka plast pudra ji je dala tisti zametni narih, ki ga je bila nekaj ur poprej Magda tako občudovala.

Na lepem se je Ingeborga nečesa domislila. Stekla je k pisalni mizi, sedla in pričela hlastno nekaj pisati...

»Kaj naj ti pišem, kako naj te imenujem? Včasih sem imela pravico do tvoje osebnosti, kajpak samo neznačno pravico, a tudi to pravico zahtevam danes zase! Ne bom te več nadlegovala, krotka bom in tiha, kakor otrok. Pridi, vrni se! Nikar mi ne ugovarjaj, češ da si poročen. Najino prijateljstvo je bilo zmerom visoko nad vsakdanjostjo in tako tudi zdaj ne bom motila tvojega zakonskega življenja. Moram ti pa dati nekaj, kar ti tvoja žena z vso svojo dobro vzgojo in ljubeznijo ne more dati. Poklonila ti bom vso svojo umetnost, zajela te bom vsega, kakor včasih, tiste srečne dni... Čeprav si bil nocoj tako tuj do mene, ko da nisva nikoli z roko v roki hitela po isti poti umetnosti, sem po neugnanem utripu svojega srca čutila, da te še nisem čisto izgubila!

Ingeborga

Franoski napisal
ARMAND MERCIER

Ljubezni roman

8. nadaljevanje

Osveta indijske boginje

Zvečer se vselej pokaže v bogatih, s krznom posutih ogrinjalih iz baržuna ali v večernih plaščih z novejimi peresi, v tenčičnih oblekah iz svilenegega muselina ali iz težkega zlatega ali srebrnega lameja, okrašenih z biseri in kristali, ki se v jarki električni luči, v veži in dvoranah hotela 'des Bergues' pravilno prelijevali in leskečajo.

Doslej mi ni še nikoli pripovedovala o svoji preteklosti. Najini pogovori se omejujejo na ozko začrtan krog: ženevske zabave, prednosti vseh mogočih godb, vreme in zdravje sira Williama.

Ne morem reči, da se sir William posebej dobro počuti!

Izboljšanje, ki sem ga pričakoval, preden bi prosil lady Smart-Millerjevo, da bi poklicala profesorja Chaffierja, se še ni pokazalo. Bolnikova slabost in otopenost naraščata. Kljub telesnemu oprejanju je pa njegova duševnost ostala normalna. Njegovo razpoloženje je zmerom isto in niti najmanj se ne spota zaradi svojih vsakdanjih sprehodov z njegovo ženo. Narobe, z njo se je že večkrat na dolgo in široko pogovarjal o meni in je bil zadovoljen, da skrbim za njeno zabavo in zraven tudi njega pazljivo negujem.

Kljub temu, da njen mož nima ničesar proti najinemu prijateljstvu, ljubimec, ali tisti, ki sem ga bil za ljubimca imel, ne gleda nebrizi na najino početje. Že pred dvema dnevoma, ko je prišla lady Dafna po mene v pisarno, kjer sem bral, medtem ko je tajnik urejal pošto pri pisalni mizi, sem opazil nekakšen nemir v njegovih gibih. Pogled, ki naju je z njim ošinil, ko sva skupaj odhajala, nikakor ni bil dobrohoten. Kajpak, če bi bil jaz na njegovem mestu, tudi ne bi bil zadovoljen, da hodi ljubljena žena vsak dan z nekom drugim namesto z menoj. Zato mu vsekako ne morem zamérili, če je nekoliko čemerne!

Doslej sem vsekako opazil rahle znake, kajti dobro se obvlada: nekaj živčnih gibov, kratek, temen pogled. Danes sem slučajno slišal preprič med Harryjem Wilkinsom in Yami, preprič, ki se je sprožil zaradi mene. Ta pogovor mi je dvoje pojasnil: prvič zdaj vem, da je tajnik v resnici ljubimec mlade žene, drugi pa, da si zna lady Dafna, kljub slabosti, ki jo čuti do svojega prijatelja, ohraniti svojo neodvisnost in svojo prostost, ne da bi bila komu dolžna odgovora. K tej okoliščini morem sam sebi čestitati, kajti dovoljuje mi, da gledam z upanjem v bodočnost, polno obljub...

Stanovanje v hotelu 'des Bergues' ima pet prostorov: dve sobi za pacienta in zame, delovno sobo, majhen salon in spalnico, ki sta oba izključno kraljestvo lady Smart-Millerjeve. Wilkins stanuje pa na drugi strani poslopja.

Včeraj po zajtrku nisem šel v svojo sobo, kakor navadno, temveč v delovno sobo. Sir William me je prosil, naj mu uredim fotografije, ki so bile raztresene v velikih skatlah in so kazale razna indijska svetišča: svetišča Slonjega otoka, 'Elorsko kailazo', skalno pečino s tisočimi hodniki, ki se v njeni notranjosti nahaja svetišče, 'Sanchijev nagrobni spomenik', neke vrste kamnitna kupola, obdana s tako drobno izdolbenim zidom, da

se je zdelo, kakor bi bile umetniško tkane čipke; slike kamnitih kipov v Arjuni, anaradnapurskih, halebidskih in somnatpurskih ruševin, svetišče v Amritsaru, v Maduri, Seringamu, Kayrabi, Tipatiju, Trihinopoliji in drugih čudovitih del!

Dobro uro sem skrbno urejal slike po zapiskih na njih hrbtini strani. Na veliki mizi iz palisandrovega lesa so ležale na desni budistične arhitekture, v sredi hindujske, na levi pa islamske stavbe. Na lepem sem nehote prislunil živahnemu pogovoru v sosednjem salonu; kmalu sem spoznal glasove: bila sta Harry Wilkins in Yami. Pogovor se je začel mirno, postajal je pa tako živahen, da sem posamezne stavke razločno slišal v delovno sobo. Saj oba še slutila nista, da v njej kdo prisluškuje.

»Ne in ne in stokrat ne!« je ponavljala mlada žena in njen glas je imel od razburjenja kovinski prizvok. »Delam, kar sama hočem in ne trpim, da bi me vi grajali.«

»Dafna,« je moledeval Harry, »prosim vas, premislite. Ljudje že šepetajo o vaših sprehodih s tem mladim človekom; ne hodite danes ven, verjemite mi!«

»Če bi šla z vami,« je odsekano odgovorila, »bi zanesljivo ne stikali glav, kajne? Ljubosumni ste, prijatelj. Nisem vajena, da bi me kdo nadzoroval, vi ste pa zadnji, ki si sme kaj takšnega dovoliti. Ponavljam: delala bom to, kar se bo meni zdelo prav!«

»Pod nobenim pogojem nočete torej odnehati... tudi če vas prosim za to, ne?«

»Ne silite vame in ne jezite me! Ta smešni razgovor mi že tako preseda. Zdjaj se bom oblekla, vi pa pojdite v svojo sobo in me pustite s svojimi čenčami pri miru!«

Harryjev glas je postal tišji, zato nisem mogel razumeti, kaj je rekel; odgovor lady Smart-Millerjeve je pa rezko in glasno prerezal tišino:

»Dolgočasite me in mi kradete čas. Pojdite!«

Zabrnal je zvonec, poklicala je svojo spletično. Vrata so se zaloputnila. Harry Wilkins je odšel.

Urejeval sem še naprej svoje fotografije, a mislil sem že na čisto druge stvari.

Ko sem prišel v jedilnico, sem videl, da je bila miza pogrnjena samo za dva.

»Mister Wilkins se nič kaj dobro ne počuti. Oprošča se, da ne more z nama večerjati, je sporočila lady Dafna in sedla na svoj prostor.

»Glej, glej! Se že kuja,« sem si mislil.

»Upam, da ni nič hujšega,« sem iz vlnudnosti vprašal.

Mlada dama je odkimala: »Glavobol...« je dejala.

O tajniku nisva potlej nič več govorila.

Na Yami očitno odsotnost njegove sosedice pri mizi ni napravila nobenega vtisa; z zadovoljstvom sem občutil prav takšno zaupljivo in pristržno ozračje, ki so se mi zaradi njega zdeli njihni popoldnevi tako očarljivi.

Nisem se mogel zadržati, da ne bi pripomnil:

»Le zakaj so včasih dnevi, ko občutimo nerazložljivo ugodje, nekakšno notranje veselje, ko lažje zadihamo, se svobodneje gibljemo, postanemo duševno živahniji in občutljivejši?«

»Res je, pogosto ne vemo, zakaj smo žalostni ali veseli. Vselej je pa kakšen povod za našo slabo ali dobro voljo. Poslušajte staro bengalsko pravljico: dokazala vam bo, da imata smeh in jok vselej svoj vzrok.

Pred davnimi časi je bil kralj Dučianta najmogočnejši vladar na otoku bambusovih dreves. Vladal je nad neizmernimi pokrajinami; njegovi zakladi so bili pravilni, njegovi podložniki zvesti in vdani njegovi volji. Njegove žene so pod svojo streho krile najlepše žene vsega kraljestva, njegova najljubša žena Manimala mu je pa podarila sina Bahadurja, lepega kot jutranje sonce. Človek bi mislil, da je imel kralj vso zemeljsko srečo in vendar ni že dolgo časa smehljaj razjasnil njegovega obličja. Sinova ožornost je bila vzrok kraljevih skrbi. Bahadur se je namreč rad skrivaj v kakšni zapušteni sobi ali je pa zbežal na vrh, v senco mangovev dreves ob ribniku, ki so v njem plaval krokodili. Vselej pa, kadar je bil sam in je bil varen pred radovedneži, si je Bahadur glavo podprl z rokami in je bridko jokal.

Kralj od otroka ni mogel zvedeti, zakaj je tako žalosten. Tudi večne materine prošnje niso imele uspeha.

Naposled se je kralj odločil, da bo vprašal za svet nekega starega samotarja, ki je sam zase, proč od sveta, živel v sosednji vasi in je bil znan po svoji modrosti.

Lepega dne ga je poiskal in ga našel sedečega na bregu reke.

»Starec,« ga je nagovoril, »pravijo, da ti je Krišna, božji pastir, posodil nekaj svoje vsega močnosti. Rad bi te prosil za svet: mojega sina Bahadurja teži neka skrivnostna žalost. Nikakor se mi ne posreči, da bi ga razveselil. Povej mi, kaj naj storim in postal boš najvišji dostojanstvenik v mojem kraljestvu!«

»Ni mi do bogastva in časti,« je odgovoril modrijan. »Skušal ti bom pomagati, a ne pričakujem nobenega plačila. Vsako jutro vprašaj svojega sina, kaj je ponoči sanjal in povedal ti bom vzrok njegove žalosti.«

Drugi dan je kralj spet prišel k starecu.

»Mojemu sinu Bahadurju,« je začel, »so se v sanjah prikazale svetle vile; ob zvokih rajске godbe so nosile mimo njega velike kosare pogac; pogac vseh vrst, vse mogoče pecivo, ki ga utegnemo pripraviti iz medu in mrtvice. Okusno pecivo je Bahadurju zadisalo; stegnil je roko po kosarrah, ki so mu jih ponujale svetle prikazni, a glej: njegovi prsti niso mogli ničesar prijeti. Mučila ga je lakota, venomer so tik mimo njega nosili novo pecivo, toda doseči ni mogel ničesar.

— Oče, je vprašal, ko je razložil svoje sanje — ali mi je že vnaprej usojeno, da bom lepega dne umrl od gladi?«

Starec je trenutek pomislil. Potlej je odgovoril kralju:

»Slišal sem, da na visokih planotah tvoje dežele lakota vsak dan pobere veliko tvojih podanikov. Zberi svoje slone, naloži nanje moke in pošlji hrano tistim, ki mro od gladi.«

Še isti večer je velika karavana z živili odšla iz palače na visoke planote.

Nekaj tednov kralj ni več prišel na breg reke. Nekega jutra pa, ko je modri starec v senci kosatega gozdička piskal na piščal, je zagledal kralja, ki je prihajal k njemu z zaskrbljenim obrazom:

»Ti, ki si modrejši od bramanov,« je začel kralj, »spet potrebujem tvoje svetla. V mojem kraljestvu ni več stiske, a Bahadurja, ki je nekaj časa imel veselje do življenja, je iznova prevzela globoka žalost. Danes mi je povedal, kaj se mu je sanjalo: ležal je v neki ozki sobi stegnjen na postelji in medtem ko je spal, so nanj padale zlate dragocenosti vseh vrst: prstani, zapetnice, verižice, tako da je kmalu ležal pod kupom draguljev, biserov, zlata in srebra. Že se mu je zdelo, da bo pod vse večjim bremenom izdihnil, ne da bi se mogel osvoboditi zlatega mrtvaškega prta.«

Kralj je umolknil. Starec je zmaljal z glavo.

»Mogočen si,« je nazadnje začel, »tvoji zakladi so, kakor pripovedujejo, večji, kakor bogastvo vseh sosednjih knezov in kljub temu težijo tvoje ljudstvo davki, ki jih čedalje bolj višajo. Odpovej se tistim dohodkom, ki jih ubogi ljudje tako težko prislužijo, vzemi nekaj zlata iz svojih skrinj, olajšaj rev-

ščino tlačanov in tvoj sin ne bo pretakal solz.«

Zgodilo se je, kakor je ukazal modrijan...

Preteklo je več mesecev. Prišla je zima. Prav ko je starec netil ogenj, je lepega večera spet stal kralj pred njegovo kočjo.

»Tokrat,« je zaklical, »prihajam, da se tudi ti veseliš z menoj mojega veselja. Bahadur je ozdravljen. Od davi se razlega njegov smeh po palači. On, ki je bil zmerom molčeč, zdaj poje... on, ki je bil zmerom zapet, se šali in skače okrog. Davi, ko se je prebudil, mi je ves vesel povedal svoje čudovite sanje:«

Z zlatom okrašen slon ga je nesel na svojem hrbtu v prekrasni nosilnici, posejani z dragimi kamni in obloženi s svetlo svilo, skozi pravilno lep vrt. Kakor zafran rumene, omamno dišeče cvetlice, so rasle na obeh straneh poti. Iznenada, ko so zbori harf ubrali najbolj živahno melodijo, se je prikazala izza nekega grma Laki sama, boginja lepote in rodovitnosti, v vsej svoji žareči krasoti in slavi. Na njen migljaj je slon upognil koleno, stegnila je roko in podarila njegovemu sinu cvetlico in se pri tem tako sladko nasmehnila, da se je v srcu mojega otroka naselila nezrekljiva sreča.

Starec je ves potrpt pogledal Dučianta.

»Gorje,« je nejevoljno dejal, »tvoje veselje bo žal trajalo le kratek čas. Prikazen boginje pomeni, da bo moral tvoj sin kmalu zapustiti ta svet. Podvizaj se v svojo palačo, morebiti je Brahma že odprl raj-ska vrata za Bahadurja.«

Ubogi kralj je tekel, kolikor so ga nesle noge in res: kmalu je veter zanesel odmev tarnanja in joka iz palače prav do starčeve kočje. Starec je zdaj vedel, da je tudi to pot prav razložil Brahmove namene, ki edini ve za naše veselje in za naše trpljenje...

Yami je končala pravljico in umolknila. Potlej je pripomnila: »Upam, da vaše zdanje veselje do življenja ni tako žalosten opomin...«

Doslej sva po večerji vselej odšla v majhen salon, kamor so prinesli kavo in čaj. Tam smo navadno ostali do desetih. Takrat sem poiskal svojega pacienta. Prvi večer smo kadili, se pogovarjali in vmes pili 'drings'. Harry Wilkins nikakor ne zamejuje whiskeyja in celo lady Smart-Millerjeva, šolana očitno v njegovi šoli, je rada privolila v nekaj kozarčkov sherryja. Naslednji večer je Yami ukazala, naj prinese mah-jong, krasno igro iz bambusa in slonove kosti, obloženo z žadom. Odtlej smo vsak večer igrali to igro.

Odprito priznam, da mi je igra ugajala zaradi Yami, ki je tako ljubko in strastno igrala. Danes, ko sva bila prvič sama, nihče izmed naju ni obžaloval, da sva se morala odpovedati tej kitajski domini. Ko sva odšla iz jedilnice, nama je skozi špranjo naspol odprtih vrat udarila na uho godba. Za trenutke sva obstala in moja spremljevalka je pokazala na plesno dvorano in vprašala:

»Ali bi danes tu poskusila?«

13. junija.

»Kaj mislite o ženevskem zraku, doktor?« je davi na lepem vprašal sir William, ko sem pripravljaj insulino v injekcije.

»Moj Bog, saj smo šele nekaj dni tukaj; ne morem trditi, da vam ne prija, ker še niste tako reagirali, kakor sem upal. Meni se zdi podnebje krasno, prav kakor mesto samo in kakor življenje, ki se imam zanj zahvaliti samo vam...«

»Zdi se, da je res,« je nadaljeval bolnik in stegnil stegno, da bi mu pritisnil nanj z etrom napojeno vato, »da švicarsko podnebje na razne ljudi vpliva čisto različno. Moj tajnik me je pravkar prosil, ali sme za nekaj dni odpotovati na Angleško... Aj! Danes pa zelo boli!... Se preden mu dovolim... Aj! Ali ne boste kmalu končali?... bi rad vedel, ali ga boste hoteli pri meni nadomestovati, kajti med njegovo odsotnostjo nočem imeti opravka z nobenim tujim človekom.«

»Popolnoma sem vam na uslugo, gospod; vesel me, ako vam morem kaj pomagati.«

»Prejubezljivo, hvala vam. Sicer pa ne boste imeli veliko dela; napisali boste nekaj pism in urejali fotografije, kar ste že zadnjič zelo dobro napravili... Potrudil se bom, da ne bom preveč izrabljaj vaše prijaznosti. No, ker lahko računam na vas, bom povedal Harryju, da lahko odpotuje, kadar koli ga bo volja.«

»Prosim, zanesite se name.«

Še isti večer je Harry Wilkins s pariškim vlakom odpotoval.

17. junija.

Nikoli nisem mislil, da se bom kdaj tako podrobno bavil s študijem indijske stavbne umetnosti. Najvažnejša svetišča že poznam; danes sem začel z nagrobnimi spo-

meniki: grob Aureng-Zeba v Rozi-Ellori, šaha Dješana v Tai-Mahalu, Akbarja v Si-Kandri, Humayuna v Delhiju, Jehangira v Lahori... Strahovito veliko je teh grobov! Še bolj je presenetljivo število onih spomenikov, ki jih je dal obnoviti lord Curzon. Med Smart-Millerjem in lordom je zato nastala strastna polemika. Sir William je lordu Curzonu očital, da je nesmiselno in nedosledno popravljal spomenike in tako za vselej uničil nekatera najpomembnejša dela verske budistične arhitekture.

Med spisi, ki mi jih je sir William zaupal, da bi jih izbral, sem našel njegovo pismo 'Kraljevskega arheološkega zavodu Velike Britanije in Irske'. Ubogi lord Curzon je v njem dobil svoj posten delež. Vmes sem pa našel tudi lordove odgovore arheološkemu zavodu in reči moram, da v njih Smart-Millerju ni ostal ničesar dolžan.

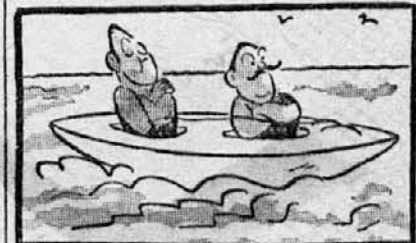
Meni se je ob pogledu na krasne fotografije, ki kajpak utegnejo le približno pokazati vso močnost orientalske krasote, zdelo nezaupanje do modernih obnoviteljev, čeprav so njihovi nameni še tako dobri, upravičeno. Velicasta skladnost teh ruševin, delno preperelih skulptur, oluščeni freske, ki se je njihova barva v teku let spremenila v čudovito patino, to je lepota, ki je ne more ustvariti umetnikova roka.

Zdjaj sem si na jasnem o delu sira Williama, pogosto se o njem pomenkuje z menoj. Pripoveduje mi o svojih idejah, o svojem načinu dela. Svoje nazore zastopa z neko pristrčnostjo, z mladeniškim zanosom, ki sta me prijetno presenetila. Že pred nekaj dnevi sem ugotovil pri svojem pacientu znatno izboljšanje. Nič več nima tistega obupanega obraza, tistega neprestanega občutka slabosti, ki sem bil proti nji popolnoma brez moči. Včeraj, ko sem se s svojim bolnikom peljal ven, je naredil name prvi vtis, da je na poti okrevanja.

Z avtom smo se peljali po cesti proti Lausanni, ob jezeru proti Nyonu. Ob petih smo bili spet doma v hotelu. Sir William se je mnogo bolj počutil, kakor prejšnje dni, ko sploh ni zapustil svoje sobe.

»Majhen sprehod,« je dejal, »me je čisto poživil. Nekoliko sonca in nekoliko svežega zraka napravi več kakor vsa vaša vbrizgavanja. Se zmerom sem okleval zapustiti Ženevo, po današnjem poskusu sem se pa za trdno odločil. Kakor hitro se bo našla kakšna hišica tukaj v bližini kje na deželi, ki bi jo lahko najeli, ne bom več dolgo ostal v hotelu. Poglejte, Nyon je na primer kraj, kjer bi mi bilo silno všeč.

VSAK TEDEN DRUGA

Dvoživka...

Suh sobni zrak škoduje koži!

Skrbite zato vedno za živo in zdravo barvo lic!

ELIDA IDEAL KREMA

... zaradi vsebine hama-melisa posebno učinkovita

Kako smo snubili

Napisal
Viktor Rakosi

Ne tajim, da sem se zelo mlad poročil. In celo ponosen sem na to. Kajti poroka utegne biti ali velika norost, ki jo pozneje opravičujemo z mladostno lahkomišelnostjo, ali pa pameten korak v življenje. Potlej je pač najboljši, da se čim prej poročimo.

Ko sem bil še študent, sem se odločil, da bom svojo bodočo nevesto odpeljal iz samostana, ali pa ugrabil njenemu možu. Kaj kmalu sem pa spoznal, da pišejo o ugrabitvi deklet iz samostanov samo pisatelji senzacionalnih romanov. Poleg tega sem pa tudi ugotovil, da bi marsikateri zakonski mož, med mojimi znanci prav rad videl, da bi mu kdo odpeljal ženo.

Spoznal sem, da moram priti do

Prvi dan je našel moj oče v juhi dolg ženski las.

»Od Aučke je,« je menil in si ga ovil okrog gumba na suknjiču. Pri večerji pa je našel v prikuhi las iz rdeče brade starega blapca. »Najbrž je Jože malo neprevidno objel kuharico Julijo,« je menil moj oče in vrgel izdajalski las proč.

Zvečer je našel oče svojo sobo neurejeno in posteljo prav tako; tudi čevlji in obleka zjutraj niso bili osnaženi. Ko je šel spat, je našel posteljo prav takšno, kakršno jo je bil pustil zjutraj, ko je vstal. Dan nato je bila juha prešlana, govedina žilava; solata osladkana. Moj oče je vse brez besede pojedel; po jedi je pa gospodinjci še poljubil roko.

Tretji dan ga je gospodar poklical k sebi in mu dejal: »No, fant, kako je s tvojo ljubeznijo?«

»Vztrajam pri svojem. Ljubim vašo hčer in jo hočem za ženo.«

»Velja, dam ti jo za ženo!« Krepko sta si segla v roko.

Ko sta prišli bliže mati in hči, je moj oče poljubil svojo nevesto in vsi so postali dobre volje.

»Sin moj, dekle si zaslužil, kajti do bro si preстал preskušnjo,« je dejal gospodar zadovoljno.

Dekle je zardelo.

»Kakšno preizkušnjo?« je dejal moj oče.

»Lasje v juhi in prikuhi, umazani škornji, razmetana postelja — vse to je bila le preizkušnja.«

Moj oče se je zasmejal na vse grlo. »Izkušnje ni bilo težko prestati.«

»Kako to?« je nekam začudeno posumil bodoči tast.

Oče je objel mojo mater in ves srečen dejal: »Ančka mi je že drugi dan vse izdala!«

»Gromska strela! Deklič, zdaj pa še zmerom ne veš, ali te ima sploh kaj rad?«

»Zato pa vem jaz, da me ima Ančka!« je ves srečen vzkliknil moj oče.

Tako je bila stvar urejena.

Zdaj sem bil pa na vrsti jaz. Ah, kako dolgo sem moral na tišem oboževati svojo sedanjo ženo in jo obsipati z rožami, preden sem lahko prišel z besedo na dan. Nekega dne sem pa oblekel svojo praznično obleko, stopil k njenemu očetu in mu razodel svojo ljubezen do njegove hčere.

»Prosim, sami govorite z Liziko. Vse je samo od nje odvisno.«

Ko sem bil lepega večera sam s

žene po naravni, že uglajeni poti. Tako so delali moj oče, moj ded in moj praded.

Toda način zasnubitve se od očeta do sina že spremeni. Moj praded je svojega bodočega tasta rešil iz vode.

»Vodeno prijateljstvo« so zalili z vinom in zapčatili s poroko. Bil je srečen zakon; v njem se je rodil moj ded. Njega je pa njegov bodoči tast rešil iz vode in ded se je iz hvaležnosti poročil z njegovo hčerko, ki je tako postala moja babica.

Mojega očeta ni pa nihče rešil iz vode in tudi on ni nikogar rešil; njegova poroka je bila zvezana že s težjimi okoliščinami. Imel je že več ko trideset let, ko je spoznal dekle, ki mu jo je namenil Bog.

Moj oče je bil kmet. Žetev, mlačev, trgatv in jesenska setev so bile končane. Tedaj je zajahal konja in odjezdil na dom ljubljenskega dekleta.

»Gospod, vašo hčer ljubim,« je dejal njenemu očetu.

»To bomo šele videli, ostanite najprej tri dni pri nas.«

Slišim izgovarjati moje ime...

152

To ni nič čudnega, zakaj ženske se radi pogovarjajo o meni. Posebno ob takem vremenu! Druga drugi me priporočajo kot najboljšo sredstvo proti rdeči, ostri in spokani koži. Tako je prav! Zakaj: samo NIVEA vsebuje Eucerit, edino okrepčevalno sredstvo za kožo.

svojo izvoljenko, sem jo prosil za roko.

»Govorite z mamico,« je privrelo čez njene rožnate ustnice.

Celo pri svoji bodoči tašči nisem dobil pravega odgovora. Rekla mi je: »Pomenite se z mojim možem.«

Na koga naj se torej obrnem, če me pošiljajo drug k drugemu?

Šel sem torej k nekemu prijatelju, ki se je že petič ženil in sem ga vprašal: »Hej, fant, koga pa navadno prosiš za roko svoje izvoljenke?«

»Njenega varuha. Zaljubim se namreč samo v dekle, ki ni odvisno od nikogar.«

To je bil dober nasvet, a ne zame. Šel sem torej spet k očetu in rekel, da sem se že dogovoril z njegovo ženo in njegovo hčerjo. Potlej sem šel k materi in sem ji rekel, da sem se že pogovoril z njenim možem.

»Govoril sem z gospo mamco,« sem naposled zašepetal na uho svoji izvoljenki; sedela je za klavirjem in se delala, ko da jo Beethoven vse bolj zanima ko jaz.

Trenutek nato je ležal veliki Beethoven na tleh, midva sva se pa burno objela in poljubila...

Tu se moja zgodba konča. Moj sin jo bo lepega dne prav tako nadaljeval. Snubitve mojih prednikov sem zbral njemu na ljubo, morebiti mu bom s tem olajšal to težko delo.

22.00: Napovedi, poročila ■ 22.15: Radijski orkester ■ Konec ob 23. uri.

TOREK 8. NOVOBRA

11.00: Šolska ura ■ 12.00: Plošče ■ 12.45: Poročila ■ 13.00: Napovedi ■ 13.20: Radijski orkester ■ 14.00: Napovedi ■ 18.00: Radijski orkester ■ 18.40: Gradovi na Gorenjskem ■ 19.00: Napovedi, poročila ■ 19.30: Nacionalna ura ■ 19.50: Vesela kronika ■ 20.00: Plošče ■ 20.10: Samo, prvi slovenski kralj ■ 21.00: Prenos iz Rima ■ 22.00: Napovedi, poročila ■ Konec ob 23.30 uri.

SREDA 9. NOVOBRA

12.00: Plošče ■ 12.45: Poročila ■ 13.00: Napovedi ■ 13.20: Radijski orkester ■ 14.00: Napovedi ■ 18.00: Mladinska ura ■ 18.40: Vojna in mir v luči mednarodnega prava ■ 19.00: Napovedi, poročila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Prirodoslovni kotiček ■ 20.00: Orgelski koncert ■ 21.15: Koncert na violoncelu ■ 22.00: Napovedi, poročila ■ 22.15: Prenos lahke glasbe iz rastlavracije »Emona« ■ Konec ob 23. uri.

GRITZNER

Pfaff ali Singer
šivalni stroj

kupim

Donudbe pod „SIVILJA“
na oglasni oddelek
„Družinskega tednika“

FR. P. ZAJEC

IZPRAŠAN OPTIK IN URAR

LJUBLJANA - STARI TRG 9

Velika izbira vsakovrstnih naočnikov, povečevalnih stekel, daljnogledov, termometrov, barometrov, higrometrov, itd. Razpisne ure, stalnica in srebrenina. — Ceniki brezplačno

Ljudska samopomoč

reg. pomožna blagajna v Mariboru, Aleksandrova cesta 47
v lastni palači

naznanja smrtnih slučajev svojih članov v mesecu

septembru 1938.

Fuks Jožefa, užitarica, Pekre p. Limbuš; Znidaršič Ana, vdova vinskega trgovca, Ljubljana; Šave Ivan, preužitkar, št. Janž pri Dravogradu; Senekovič Albin, železničar v p., Studenci pri Mariboru; Vodušek Jera, vdova, Ljubljana; Klančnik Anton, posestnik, Loke; Weixel Marija, zasebnica, Maribor; Coihler Blaž, najemnik, Razvanje p. Hoče; Semenčič Gera, posestnica, Slamnjak p. Ljutomer; Herzig Stefan, delovodja, Maribor; Dokl Andrej, preužitkar, Osek, pošta Sv. Benedikt v Slovenskih gorah; Pobjaž Anton, preužitkar, Maribor; Rostohar Jožef, preužitkar, Kladje; Sterman Marko, posestnik v Ljutomeru; Balon Ana, preužitkarica v Celju; Gombač Ivan, posestnik, Maribor; Paulič Alojzija, upokojenka, Ljubljana VII.; Zupane Marija, užitarica, Hrašče; Gornjak Antonija, zasebnica, Bresternica-53; Novak Karl, posestnik, Ptuj; Skoberne Franc, posestnik, Hrušovec; Senekovič Marija, viničarka, Studenci; Malis Peter, preužitkar, Celje; Čadež Marija, zasebnica, Tržič; Vival Benedikt, zasebnik, Maribor-Pobrežje; Pukl Terezija, hišna posestnica, Bjelovar; Wagner Antonija, vdova uradnika, Maribor; Slamik Ana, zasebnica, Maribor; Šumenjak Alojz, zasebnik, Murska Sobota; Osojnik Vid, posestnik, Ptuj; Vnuč Marija, žena instalaterja, Maribor; Tanšek Neža, preužitkarica, Skofja vas pri Celju; Klippstätter Cecilija, zasebnica, Maribor; Griljane Marijana, posestnica, Kaludrovec.

Po vseh umrlih članih se je izplačala pripadajoča pogrebna in skupnem znesku

din 283.030.—

Članom, ki so pristopili po 1. novembru 1933, se izplača polna pogrebna — brez odbitka!

Kdor še ni član »Ljudske samopomoči«, naj zahteva brezplačno in brezplačno pristopno izjavo.

Blagajniško načelstvo.

Radio Ljubljana

od 3. do 9. novem. 1938.

ČETRTEK 3. NOVOBRA

12.00: Plošče ■ 12.45: Poročila ■ 13.00: Napovedi ■ 13.20: Plošče ■ 14.00: Napovedi ■ 18.00: Radijski orkester ■ 18.40: Slovensčina za Slovence ■ 19.00: Napovedi, poročila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: 10 minut zabave ■ 20.00: Koncert na klavirski harmoniki ■ 20.45: Radijski orkester ■ 22.00: Napovedi, poročila ■ 22.15: Prenos lahke glasbe iz kavarnе Nebotičnik ■ Konec ob 23. uri.

PETEK 4. NOVOBRA

11.00: Šolska ura ■ 12.00: Plošče ■ 12.45: Poročila ■ 13.00: Napovedi ■ 13.20: Radijski orkester ■ 14.00: Napovedi ■ 18.00: Zenska ura ■ 18.20: Plošče ■ 18.40: Francščina ■ 19.00: Napovedi, poročila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Mednarodna unija planinskih združenj ■ 20.00: Radijski orkester ■ 21.10: Sonata ■ 22.00: Napovedi, poročila ob 23. uri.

SOBOTA 5. NOVOBRA

12.00: Plošče ■ 12.45: Poročila ■ 13.00: Napovedi ■ 13.20: Plošče ■ 14.00: Napovedi ■ 17.00: Otroška ura ■ 17.50: Pregled sporeda ■ 18.00: Radijski orkester ■ 18.40: Pogovori s poslušalci ■ 19.00: Napovedi, poročila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Beseda k prazniku ■ 20.00: O zunanji politiki ■ 20.30: XI. večer muzikomedijantov ■ 22.00: Napovedi, poročila ■ 22.15: Plošče ■ Konec ob 23. uri.

NEDELJA 6. NOVOBRA

8.00: Kmečki trio ■ 9.00: Napovedi, poročila ■ 9.15: Prenos cerkvene glasbe iz trnovske cerkve ■ 9.45: Verski govor ■ 10.00: Plošče ■ 10.30: Koncert Radijskega orkestra ■ 12.00: Šramel kvartet ■ 13.00: Napovedi ■ 13.20: Slovenski vokalni kvintet ■ 14.00: Plošče ■ 17.00: Kmet. ura ■ 17.30: Operetna ura ■ 19.00: Napovedi, poročila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Koncert na kitari ■ 20.30: Radijski orkester ■ 22.00: Napovedi, poročila ■ 22.15: Plošče ■ Konec ob 23. uri.

PONEDELJEK 7. NOVOBRA

12.00: Plošče ■ 12.45: Poročila ■ 13.00: Napovedi ■ 13.20: Opoldanski koncert Radijskega orkestra ■ 14.00: Napovedi ■ 18.00: Zdravstvena ura ■ 18.20: Plošče ■ 18.40: Kulturna kronika ■ 19.00: Napovedi, poročila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Zanimivosti ■ 22.00: Rezervirano za prenos

Najbolj se boste očuvali prehlada

če si
nabavite

STRIC TIVAR
SPECIALIST

Rp.
Tivar
Hubertus

TIVAR
NEPREMOČLJIVI
HUBERTUS

Ogromna zaloga prekrasnih zimskih sukenj po naših znano nizkih cenah
Damski plašči po najnovejših modelih

TIVAR OBLEKE
Glavna zaloga: **ANTON BRUMEC**
LJUBLJANA, Prešernova ul. 54
NASPROTI GLAVNE POŠTE